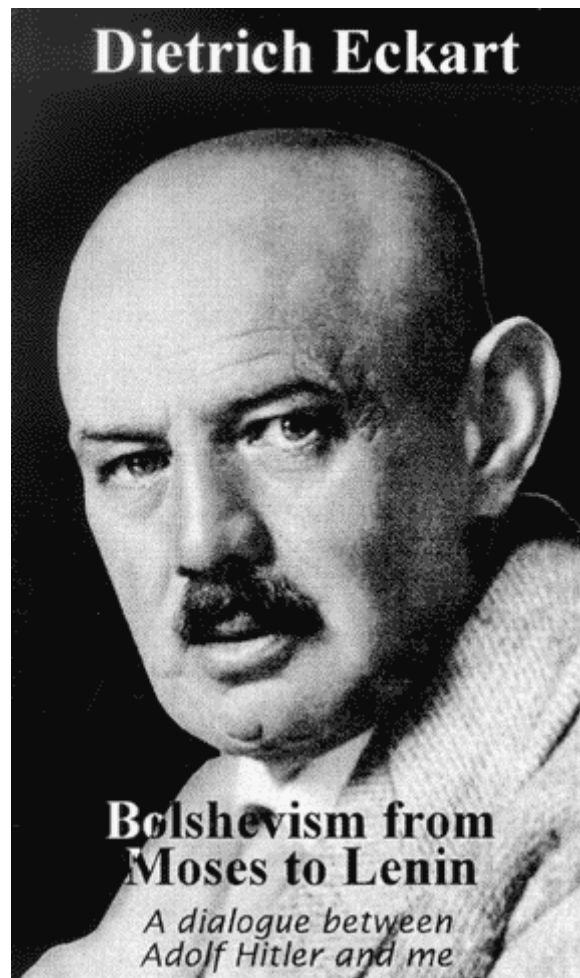


Boljševizam od Mojsija do Lenjina



DIETRICH ECKART



Preveo sa njemačkog William L. Pierce

Pretisak iz *National Socialist World*, proljeće 1966.



Prijevod na hrvatski: **WCOTC HRVATSKA**

Dietrich Eckart

Boljševizam od Mojsija do Lenjina

Razgovor između Adolfa Hitlera i mene

Dietrich Eckart je rođen 23. ožujka 1868. u bavarskom gradu Neumarktu koji se nalazi oko dvadeset milja jugoistočno od Nürnberga. Umro je 26. prosinca 1923. u Berchtesgadenu. Bio je pjesnik, dramski pisac, novinar, mislilac i filozof, kao i odlučan borac za stvar nacional-socijalizma. Među njegovim poznatim djelima su drama "*Lorenzaccio*" te prijevod i adaptacija za njemačku scenu Ibsenovog Peer Gynta. Kraće vrijeme bio je urednik "*Völkischer Beobachter*" a napisao je i pjesmu NSDAP-a sa čuvenim rječima "*Deutschland erwache,*" (Probudi se Njemačka), koje su kasnije postale napjev NSDAP-a.

Čitatelja koji je zainteresiran za više detalja iz života Dietricha Eckarta, kao i prilično dobar izbor iz njegove poezije, upućujemo na knjigu Alfreda Rosnberga: "Ditrich Eckart, Ein Vermächtnis" (München 1928.). Brošura *Der Bolschewismus*, Amerikancima je danas zanimljiva iz tri razloga. Prvo, to je posljednji rad, na ovome svijetu, čovjeka koji je, kao intimni prijatelj Adolfa Hitlera tijekom onih kritičnih radnih godina u Münchenu, pomagao u pripremanju duhovnih temelja nacional-socijalizma. Eckart je bio teško bolestan dok je pisao ovaj tekst. Poslije Münchenskog puča od 9. studenog 1923. bio je uhićen i nakratko zatvoren. Umro je ubrzo po puštanju iz zatvora.

Drugo, poučna je zato što predstavlja jednu određenu kategoriju promidžbe. Eckart je bio i praktični propagator iako je bio idealista i pjesnik, a *Der Bolschewismus* je izvanredan primjer njegovog stila. Namijenjena čitateljima čiji nivo obrazovanja odgovara srednjoj školi, ona vješto uspijeva izbjeći dosadu i zadržati pažnju relativno ne sofisticiranog čitatelja dok iznosi prilično sveobuhvatno i žestoko povijesno istraživanje židovskog pitanja. To postiže donoseći obilje dokumentiranih dokaza i obogaćujući povijesno važne trenutke duhovitim ili zabavnim detaljima.

Treće, ona je čak i danas sama po sebi izuzetno zanimljiva. Iako nam je, na žalost, proteklih četrdeset godina donijelo znatno više iskustva o židovsko-boljševičkim aktivnostima, Eckart je obavio sasvim dobar posao uz materijal koji mu je bio dostupan 1923. Posebno je značajna njegova upotreba Starog zavjeta kao povijesti Židova, kojom baca svjetlo na kasnije židovske aktivnosti.

Eckartove bilješke za *Der Bolschewismus* bile su u prilično gruboj i nedovršenoj formi kada je umro, što može biti evidentno na nekoliko mjesta u tekstu koji slijedi. Izdavač je neznatno sazeo materijal tijekom prijevoda, izostavljajući nekoliko nedovršenih dijelova kao i par neprevodivih igara riječima. Isto tako izostavljena su i mjesta koja nemaju većeg značaja za današnjeg čitatelja. Izdavač je bio slobodan dodati nekoliko fusnota na pojedinim mjestima, radi boljeg razumijevanja teksta: Sve one su posebno naznačene.

Razgovor između Adolfa Hitlera i mene



“Da!” uzviknuo je. “Bili smo na pogrešnom putu! Razmisli kako bi neki astronom postupio u sličnoj situaciji. Pretpostavimo da je pažljivo promatrao kretanje grupe nebeskih tijela, tijekom dugog vremenskog perioda. Pregledajući svoje zabilješke, iznenada je primijetio da tu nešto nije u redu:”Prokletstvo”, kaže on, “Nešto je ovdje pogrešno. Ova nebeska tijela normalno bi trebala stajati nasuprot jedna drugome, a ne na ovaj način. Mora biti da postoji neka skrivena sila koja je odgovorna za ovu devijaciju”. I onda, koristeći svoje bilješke, dugo računa i precizno određuje lokaciju planeta kojeg još ni jedno oko nije vidjelo, ali koji tamo postojano stoji, kako je i dokazao. A što, s druge strane radi povjesničar? On anomaliju istog tipa objašnjava isključivo riječima istaknutih državnika toga vremena. Nikada mu ne padne na pamet da bi mogla postojati kakva skrivena sila koja uzrokuje određeni slijed događaja. A ta sila u svakom

slučaju postoji; tu je od početka povijesti. Ti znaš da je ta sila: Židov.”

“Da, svakako”, odgovorio sam, “ali dokazati, to treba dokazati! Što se mene tiče, postojanje te sile u posljednjih pedeset do sto godina je očigledno; što više, još mnogo, mnogo ranije, možda čak i u prapovijesno doba...”

“Dragi moj prijatelju”, odgovorio mi je, “kod Strabona (1) možemo pročitati da već u njegovo vrijeme, nešto poslije Kristova rođenja, jedva da se moglo pronaći mjesto na čitavoj zemlji kojom nisu dominirali Židovi; *dominirali*, piše on, a ne samo nastanjivali. Koju desetinu godina ranije, Ciceron (2) u to vrijeme veliki i moćan čovjek, prijatelju moj! Iznenada je izgubio živce tijekom jednog od svojih čuvenih govora na Capitolu, kada je bio primoran istaknuti veliki utjecaj i međusobnu povezanost Židova: “Tiho, tiho! Ne želim da me čuje sam sudac. Židovi su me već uvalili u lijepe neprilike, kao i mnoge druge ljude. Nemam želju da dajem novo žito za njihove mlinove! “Slično tome, utjecaj Židova na Augusta bio je toliki da su potpuno zastrašili Poncija Pilata, koji, kao izaslanik rimskog cara, svakako nije bio beznačajna ličnost. Zato je rekao: “U ime bogova, završimo sa tim prljavim židovskim poslom”, dok je išao oprati ruke i osuditi Krista na smrt kojeg je smatrao nevinim.(3) Imajući u na umu ove stvari, prijatelju moj, svako dijete je znalo ili bolje rečeno moglo znati da je već onda bilo kasno...”

Uhvatio se za Stari zavjet, brzo listao stranice i:–”Evo!” uzviknuo je, “Evo recepta po kome Židovi uvijek pripremaju svoju paklenu kašu! Mi antisemiti smo pravo čudo. Uspijeva nam otkriti sve osim onoga što je zaista važno!”. Čvrstim glasom, izražajno je čitao, riječ po riječ:

“I zavadiću Egipćane jedne protiv drugih, te će brat na brata i prijatelj na prijatelja ići, grad na grad, carstvo na carstvo. I nestati će duha Egiptu, i namjenu njegovu razbiti ću; tada će pitati svoje idole i opsjenare i vračare i gatare”. (4)

“Da naravno”, nasmijao se gorko, “sada će ljudi tražiti dr. Cunoa, dr. Schweyera i dr. Heima, (5) i sve druge opsjenare i gatere koje imaju. Kada budu upitana zašto je Njemačka postala svinjac, ova gospoda će prijekorno odgovoriti: “Trebate kriviti sami sebe. Nemate više dobar odgoj, nemate vjeru, već samo sebičnost i taštinu. Sada ćete pokušati baciti krivicu na Židove. Uvijek je tako bilo kada vam je bio potreban žrtveni jarac. Tada bi svi skočili na Židove i nemilosrdno ih proganjali sve zato što su imali novac i što su bili bespomoćni. Je li neko čudo što se sada nekoliko pojedinaca Židova ponašaju na način koji je vrijedan osude. Konačno, čovjek može crnu ovcu pronaći u svakoj grupi. Kao da ne postoji veliki broj pristojnih Židova! Pogledajte njihovu pobožnost, njihov smisao za odgovornost prema porodici, trijezan način života, spremnost da se žrtvuju i iznad svega njihovu sposobnost da se drže zajedno! A vi? Jedan prema drugome ste kao psi i mačke: čisto ludilo!”

“ I tako će gatere i opsjenari prtljati u nedogled, sve dok se jedne noći na židovskim kućama na pojavi znak ispisan krvlju, a razgnjevljene mase, predvođene Židovima, se počnu okupljati kako bi pobile svu prvorođenčad, kao nekad u Egiptu” (6)

“Sjećaš se kako je to izgledalo ovdje, u Münchenu, tijekom komunističkog preuzimanja vlasti?”, umiješao sam se. “Kuće Židova, izvjesno je, nisu bile obilježene krvlju, ali mora bit da je postojao tajni dogovor. Među onima koji su doživjeli tu nesreću da im se kuće pretresaju, nije bilo Židova. Što više, jedan od glupih crvenih jurišnika, koji me je čupao za kosu, objasnio mi je, poslije mog sarkastičnog pitanja, da je bilo zabranjeno pretraživati židovske kuće.” “A u Parizu, 1871., židovska se obrana također odvijala po planu. Tamo su komunisti uništili što su mogli, ali su mnoge zgrade i kuće Rothschilda ostale potpuno nedirnute (7). Sve ovo omogućava nam da shvatimo mjesto u “Izlasku”, gdje se kaže da je Egipat sa Židovima napustilo također i “mnogo drugih ljudi” - svjetine.

“U Egiptu je zločinački plan samo napola uspio”, završio je on. “Egipćani su u posljednjem trenutku zagospodarili situacijom i poslali vragu mnogo “svjetine”, zajedno sa Židovima. To je zasigurno bila zastrašujuća bitka. Klanje prvorođenih to nam sasvim otkriva. Baš kao i kod nas, Židovi su pridobili za sebe mnogobrojnu nižu klasu stanovništva – “Sloboda, jednakost, bratstvo!” - Pa su tako jedne noći poslali zapovijed, “Dolje buržoazija! Pobjite te pse! Stvari se međutim nisu odvijale kao što su očekivali. Onaj dio egipatske nacije koji je ostao patriotski, preokrenuo je situaciju i izbacio Mojsija, Cohna i Levija iz zemlje, zajedno sa domaćima koje su ovi nahuškali. Tijekom tog egzodusa, sa sobom su ponijeli pokradene robe koliko god su mogli ponijet, priopćava nam Biblija sa zadovoljstvom. Ona nam također kaže, riječima koje ne ostavljaj nedoumicu, da su Egipćani bili sretni što su ih se riješili (8). Najbolja od svega je, međutim, nagrada koju su Židovi dali svojim glupim ortacima. Iznenada, počeli su ih nazivati “ološem” (9), dok su ih ranije zvali “drugovima” i pretvarali se da ih vole. Zamisli kakva lica mora da su napravili ti zavedeni, kada su ovo čuli u pustinji.

“Ubojstvo sedamdeset i pet tisuća Perzijanaca, u “Knjizi o Esteri” nesumnjivo ima istu boljševičku pozadinu”, odgovorio sam “Židovi nisu sve to sami obavili.”

“Ništa više” potvrdio je on “nego grozni pokolj nad polovinom Rimskog Carstva, koji se odigrao tijekom vladavine cara Trajana. Stotine tisuća nežidova visokog roda u Babilonu, Cirenici, Egiptu i na Cipru bilo je poklano kao stoka, a mnogi od njih poslije najstrašnijeg mučenja! (10) Židovi se i danas tome raduju. “Da su samo pojedini centri pobune međusobno surađivali”, trijumfalno kaže Židov Graetz, “možda su još onda mogli zadati smrtonosni udarac Rimskom Kolosu.” (11)

“Židovi našu proslavu pobjede kod Sedana (12) nazivaju barbarskom”, primijetio sam. “Ali smatraju da je sasvim u redu činjenica da iz godine u godinu oni, još uvijek poslije toliko vremena, u sinagogama, prilikom praznika *Purim* slave svoje herojsko djelo koje se tiče sedamdeset i pet tisuća Perzijanaca”.

“Ni jedan od ovih dokaza izgleda da ne ostavlja utisak na nas” rekao je suho. Moglo bi se pomisliti da smo gluhi i slijepi”. “Prije prvog sukoba sa Egipćanima, glavni lopov, mali Josip, dobro se pripremio: sedam mršavih krava, pune žitnice, ljudi poludjeli od gladi, faraon na vlasti - savršeni vojnik Židova, a on Josip, koji je kontrolirao cjelokupnu opskrbu žitom,”vladar nad svom zemljom Egipatskom” (13). Svi žalospjevi Egipćana bili su uzaludni; Židovi su željeznom šakom držali zatvorena skladišta. Da bi dobili koranicu kruha, Egipćani su morali dati, prvo sav svoj novac, zatim svu stoku, pa zemlju i na kraju i svoju slobodu. I iznenada glavni grad preplavio se Židovima; bijaše tamo i stari Jakov” i njegovi sinovi i sinovi njegovih sinova, i njegove kćeri i kćeri njegovih sinova i sva porodica njegova”- čitav metež.(14) A Josip se od radosti “isplakao sa njima”. Kasnije, svojoj braći je rekao:”jesti ćete najbolje obilje ove zemlje”i “što ima najbolje u ovoj zemlji Egipatskoj , vaše je”. (15)

“Međutim, nešto malo poslije smrti ovog slavnog građanina Egipta židovske vjere koji je imao sto deset godina, preminuo je i stari faraon. Naslijedio ga je drugi faraon koji “ne znaše za Josipa” i koji se uplaši vidjevši mnoštvo Židova koji su do tada postali veoma moćni. Bojao se” kad nastane rat da ne pristanu s neprijateljima našim i ne udare na nas.”(16) Bio je, dakle mudriji od Wilhelma II (17) koji se uzdao u njihovu podršku. Židovi moraju raditi, odlučio je faraon. I to mora biti ozbiljan rad!” Nemilosrdno “, jadikovao je židovski kroničar. Nije ni čudo što su živjeli za osvetu. Konačno, zašto čovjek ima “svjetinu”, ako ne da mu radi?

“Do tada, Egipćani su zaboravili dragog Josipa, koji je odavno bio mrtav, ali nije nedostajalo drugih, koje je trebalo kriviti za stanje stvari, a to su, imenom, bili zemljoposjednici, industrijalci, buržoazija. Po Židovima, nitko drugi nije bio odgovoran.”Proleter i svih zemalja, ujedinite se!” A mase su vjerovala u to i davale svoje meso u krv i korist ”Izabranog naroda” koji je po odgovornosti za sve njihove nevolje, bio na prvom mjestu. Ali nama u školama dirljivo i razgovijetno čitaju divnu priču o Josipu i njegovoj braći. Nema sumnje da su mnogi učitelji pošteno jecali...Dovoljno da dovede čovjeka do očajanja”. Zastao je, mračno gledajući Knjigu mržnje.

II

“I tako to ide u cijelom Starom zavjetu” počeo je ponovo. “Naravno, ne govorim ti ništa novo, ali mi moramo to sebi što češće ponavljati, da bi smo bili u stanju negirati stalna licemjerna brbljanja. Zaista, *Knjiga o Jošui* je dovoljna; takve stvari kao što su neprestani genocidi, zvjerska okrutnost, besramna grabežljivost i hladnokrvna lukavost-pravo su otjelotvorenje pakla! A sve to u ime Jahve, i što više, točno po njegovoj želji! Kada je grad Jerihon pao kao žrtva pred Židovima, zahvaljujući izdaji bludnice Rahabe, ni čovjek ni zvijer ni staro ni mlado nije se moglo naći među živima. Pošteđena je samo bludnica. Ona i cjela njena porodica bili su nagrađeni privilegijom da žive u Izraelu! (18) A kako su samo blagorodni bili narodi koji su, jedan za drugim, potpuno istrijebljeni. Djelić, koji je podrobno istraživao taj period piše, na primjer, o Kanaancima: na svim brdima, pod svakim sjenovitim drvetom izražavali su ljubav i poštovanje bogu Sunca i boginji zdravlja Ascheri. On usporedi ovaj divni poetski običaj sa pobožnošću njihovih seljaka katolika koji služe Gospodinu u zabačenim planinskim kapelama.” (19)

“Sam Jošua,” istakao sam, “ bio je odgovoran za istrjebljenje trideset jednog kralja i cjelih njihovih naroda. Među tim narodima istrijebljenim u grabežljivim napadima, nekolicina njih dobrovoljno se predala, vjerujući mu. I svaki put čule su se zlokobne riječi “neka nitko ne preživi” .Sklon sam vjerovati da su tada pripadnici *Pěbelvolka* (Svjetine), ili njihovi potomci još uvijek bili poslušne udarne trupe Židova, ne zato što je posao bio toliko krvoločan, već stoga što su sinovi Izraela uvijek prepuštali zaluđenim nežidovima obavljanje prljavih poslova. Pogotovo tamo gdje je bilo i opasnosti. Pored toga oni sami ne bi bili dovoljno snažni da savladaju narode kojima su bili suprotstavljeni bez ratničkog entuzijazma svojih do neljudstva dovedenih drugova.

“Posebno je zanimljivo očigledno zadovoljstvo sa kojim su Židovi nabrajali svakog ubijenog kralja. Čovjek se mora sjetiti proroka Izaije. Na jednom mjestu, on bjesni kao da je opsjednut:”Gospodin se razgnjevio na sve neŽidove¹ ;zatr će ih, predat će ih na pokolj; i zemlja će njihova postati smola razgorjela, opit će se od krvi i ostat će pusta; plemiće njezine zvat će da caruju, ali neće biti ni jednoga i svi će knezovi njezini otići u ništa. (20) Između Izaije i Jošue prošle su stotine godina, no za sve to vrijeme paklena mržnja Židova prema nežidovskim vladarima nije se nimalo promijenila”.

"I ništa se tijekom vječnosti neće promijeniti", nastavio je,"što se tiče odnosa Židova prema našim kraljevima i vođama. Uništiti ih, njihov je stalni cilj, i kada to ne postignu silom, koristit će lukavstvo. Kad god imamo jako vodstvo, Židovi se moraju suzdržavati. A naše vodstvo može biti zaista snažno samo onda kada je potpuno zasnovano na našem narodu, samo ukoliko se brine za dobrobit posljednjeg u njemu podjednako kao i za dobrobit najbogatijeg; jedino ako, u čvrstom uvjerenju o vlastitoj vrijednosti, od samog početka zabrani svaki strani utjecaj; i samo ako nije puko nacionalno već i socijalno do same srži. Bez obzira što drugi kažu, ja tvrdim sljedeće: doći će vrijeme kada će sve elitne nacije u svijetu imati takvo vodstvo; i svi će biti zadivljeni što to vide. Umjesto da napadaju jedan drugoga, kao što je do tada bio slučaj, odnosit će se međusobno sa poštovanjem i brinuti jedan za drugoga. Jer tada više neće biti poticanja na pohlepu za zemljom, na žudnju za moći, na sumnju. To su osjećanja koja u čistoj formi postoje samo u nekolicini izoliranih, a ne u cjeloj naciji. Svakako, doći će kraj lažnom, nekritičkom hvaljenju bratstva među ljudima, koje će postati moguće (ako je uopće i moguće) samo pod pretpostavkom da se iz njega prvo isključi taj vječni tvorac nesreće - Židov. Bude li tako učinjeno, neće biti potrebe za isticanjem ideje univerzalnog bratstva; različiti narodi otkriti će sami da im sloga odgovara".

III

"Reci mi", prekinuo sam ga, "smatraš li Židova nacionalnim ili internacionalnim?".

"Ni jedno ni drugo", bio je odgovor. Onaj tko se zaista osjeća internacionalnim ima isto toliko poštovanja za ostatak svijeta, koliko i za svoju naciju. Da su naši mnogobrojni tobožnji internacionalisti zaista takvi - u redu. Ali, bojim se da su oni, potajno, više zabrinuti zbog ponašanja ostatka svijeta prema njima, nego zbog vlastitog ponašanja prema svijetu. Internacionalizam zahtjeva u osnovi dobre namjere. Ali one Židovu temeljito i potpuno nedostaju. Njemu ne pada na pamet da se svrsta sa ostatkom čovječanstva. Njegov cilj je dominacija drugima da bi ih iskoristio kad god mu je to po volji. Da ga je prijateljstvo zaista

¹ U engleskom tekstu stoji GENTILES što u prijevodu znači osoba koja ne pripada židovskoj rasi

zanimalo, za njega je imao dovoljno vremena i najviše mogućnosti. Jahvina zapovijed da ne radi saveze sa drugim narodima, već naprotiv, da ih uništava jednog za drugim, ušla mu je duboko u srce. (21) Svuda su ga ljudi isprva srdačno dočekivali: u drevnom Egiptu, u Perziji, u Babilonu, u Europi: taj prokletnik svugdje se pojavljivao.

Prvi germanski osvajači zatekli su ga sa nekoliko prava koja je sebi prisvojio, i nisu učinili ništa da ga tih prava liše. Bilo mu je dozvoljeno do se bavi poslovima gdje god i kako god je htio, čak i trgovinom robljem, kojoj je oduvijek bio neobično naklonjen. Mogao je, poput svih ostalih, voditi javne urede, uključujući i upravne poslove; a njegova takozvana religija bila je zaštićena od strane države. Tako je pisao Otto Hauser koji je izvanredan izvor zapanjujućih otkrića koja se odnose na Židove. (22)

"Slažem se!" klimnuo sam glavom. "Ipak, čovjek ga mora pažljivo čitati, jer bi u protivnom mogao predvidjeti crnu šumu zbog nekoliko "svijetlih" stabala. (23) U cjelini, više mi se dopada Werner Sombart, iako su njegova predavanja u Berlinu bila pretrpana Židovima".

"I on kaže istu stvar!" uzviknuo je. "Prema njemu, Židovi nikako nisu oduvijek bili građani drugog reda. U antičkim vremenima često su imali čak i posebne privilegije koje su ih oslobađale izvjesnih obaveza, kao što je na primjer vojna služba. (24) Nikada njihova jača strana nije bio rizik oružanog konflikta. U ratu za oslobođenje (25) Židovi iz Deutsch - Krone u Pomeraniji poslali su kralju peticiju u kojoj se traži da budu izostavljeni iz kampanje, i da ostanu kod kuće, u zamjenu za novac. U peticiji su tvrdili da će ratnim naporima mnogo više koristiti deset tisuća *talira* nego, iskreno, sumnjiva vojnička sposobnost Židova. Peticija je bila prihvaćena, i to ne samo njihova. Uslišane su i želje Židova iz pet od sedam postojećih okruga u Prusiji." (26)

"Da, znam to mjesto kod Hausera", dodao sam. "Autentično je. On tamo citira i "Mayerovu enciklopediju" koja, međutim, hladnokrvno tvrdi da su se Židovi svojim herojskim duhom tijekom tog rata za oslobođenje pokazali kao dostojni građani Njemačke."

"Baš kao i u Svjetskom ratu", namignuo je značajno. "Kada bih imao mogućnosti, zapovjedio bih da se u svim školama, na uglu svake ulice, u svakoj javnoj prostoriji istaknu plakati na kojima ne bi stajalo ništa drugo nego Schopenhauerov opis Židova: "Veliki majstori laži!" (27) Boljeg opisa nema. I on se, bez izuzetka, odnosi na svakog Židova, jednako, bio taj visoko u društvu ili nisko, bio majstor na burzi ili rabin, kršten ili obrezan. Ponizni naš narod! Bio je provociran tisućama godina! I nevini bivaju ponovo prevareni, svaki put, od strane ovog drskog prevaranta. Razumljivo je kada postanu osorni prema Židovima, ali to se uvijek događa pošto besramno koriste njihovu naivnu, dobru prirodu i ogule ih do gole kože putem zelenaštva i prevare. I to je svuda bio slučaj: u starom Rimskom Carstvu, u Egiptu, u Aziji, kasnije i u Engleskoj, Italiji, Francuskoj, Poljskoj, Nizozemskoj, Njemačkoj, pa čak kako piše Sombart, i na Iberskom poluotoku, gdje su Židovima bila činjena tolika dobročinstva!"

"A u igri koju danas igraju, sudjeluju već dvije tisuće godina", nastavio je. "Mislim da je ovo dovoljno da opiše prirodu židovskog internacionalizma. Ostalo nam je još da razmotrimo nacionalno osjećanje Židova. Naravno, ne osjećanje prema Njemačkoj, Engleskoj ili slično. Na taj mamac više se neće uhvatiti mnogo miševa. "Pošaljite mi kutiju punu Njemačkog tla, da bih bar simbolično mogao oskvrnuti prokletu zemlju", pisao je "njemački" Židov, Börne. (28) A Heinrich Heine namirisao je budućnost Njemačke u WC školjki. (29) Fizičar Einstein, kojega židovski agenti za publicitet slave kao drugog Keplera, objasnio je da nema nikakve veze sa njemačkim nacionalizmom. Smatrao je "neiskrenim" običaj Centralnog udruženja njemačkih građana židovske vjere (30) da se bavi isključivo religijskim pitanjima Židova, a

ne i drugim pitanjima ove rasne zajednice. Izuzetak? Ne, on je samo vjerovao da njegov narod čvrsto drži svu kontrolu u svojim rukama, pa je smatrao da se više ne treba pretvarati. I u samom Centralnom udruženju maske su već pale. Doktor Brünn je iskreno priznao da Židovi ne mogu imati njemačkog nacionalnog duha.(31) Mi uvijek, pogrešno, njihovo neprincipijelno nastojanje da se prilagode svemu i svačemu, smatramo impulsima srca. Kad god vide da mogu izvući neku korist, usvajajući neki stav, oni ne oklijevaju i svakako ne dozvoljavaju da im neka etička pitanja stanu na put. Koliko se samo galicijskih Židova proglasilo za Nijemce, potom Engleze i na kraju za Amerikance! I svaki put za treptaj oka. Zapanjujućom brzinom oni po volji mijenjaju svoju nacionalnost. Gdje god stupi njihova noga, ori se "Straža na Rajni", "Marsellaisa" ili "Yankee Doodle". Dr Heim ne dovodi u pitanje činjenicu da su naši Warburzi, naši Bleichroderi ili naši Mendelssohni u stanju premjestiti svoj patriotizam, baš kao i svoje rezidencije u London danas ili u New York sutra. "Na pijesku Brandenburga azijska horda!" Tako se jedno o berlinskim Židovima izrazio Walther Rathenau.(32) Zaboravio je dodati da je ista horda i na Isaru, Elbi, Majni, Temzi, Seini, Hudsonu, Nevi i Volgi. I uvijek sa istom lukavošću prema susjedima. Naši opsjenari i gatare, međutim, prave razliku između poštovanih i ne baš toliko poštovanih, između starosjedioca i novo-doseljenih, između zapadnih i istočnih Židova, a kada zlo postane još gore, onda sležu ramenima i mrmljaju: "Svaka zemlja ima Židove kakve zaslužuje." Njima ništa ne znači što je upravo Židov bio taj koji je skovao ovu dobro zvučecu frazu. Niti im išta znači to što je u slučaju Njemačke, kvaliteta Židova koje smo "zaslužili" pravi šamar u lice. "Cjeli Izrael stoji otvoreno u britanskoj vojarni!" Objavio je američki sindikalni vođa Samuel Gompers 1916. U to su uključeni i njemački Židovi, što je Amerikanac Ford vrlo dobro znao. On je pisao o nevjernosti takozvanih "njemačkih" Židova prema zemlji u kojoj su živjeli, i o činjenici da su se ujedinili sa ostalim Židovima iz svijeta kako bi uništili Njemačku. "Zašto?" ruga se Židov. "Zato što je Nijemac vulgarni lopov, zaostala srednjovjekovna kreatura koja nema ni najmanju ideju o našoj vrijednosti. I takvo smeće da pomažemo? Ne, on ima Židove kakve je zaslužio!" Ovakva arogancija zaista je neviđena.

"Podsjetio sam ga na Rusiju. "Prije revolucije Židovi su optuživali da je pravo leglo zla, iako su očigledno bili štetočina u tom leglu; a sada, isti ti Židovi su za kormilom, i hokus-pokus, ista ona Rusija je velika država.

"Godine 1870.", odvratio je, "mi, Nijemci, imali smo čast biti veliki narod. Židovi su smatrali da je došlo vrijeme da se francuski car, koji je postao nepouzdan, zamjeni prilagodljivim predsjednikom. To je ujedno bila izvanredna prilika da se uspostavi komuna, (33) uz pomoć "herojskog Njemačkog naroda". Nije čudo što je odmah iza naših prinčeva i generala u Pariz gestikulirajući ujahao čopor židovskih financijera. Naravno, mi smo brzo potonuli na začelje. Tisak, taj, po Bismarku Antikristov alat, napravio nas je "Hunima" i "Boschama".² Ali, strpljenja! Što se brže približavamo boljševizmu, to ponovo postajemo sve slaviji. A jednog lijepog dana Englezi i Francuzi biti će ti koji su nitkovi. Čovjeku ne trebaju naočale da to vidi. "Ja sam britanski podanik, ali prvo i prije svega sam Židov", derao se Židov prije mnogo godina u velikim englesko-židovskim novinama.(34) A drugi: "Tko god treba birati između svojih dužnosti kao Engleza ili kao Židova, mora izabrati ovo drugo."(35) I treći: "Židovi koji žele biti i engleski patrioti i dobri Židovi jednostavno žive u laži."(36) Činjenica da su se usudili govoriti ovako otvoreno jasno pokazuje koliko je Engleska još onda bila preplavljena Židovima."

² BOSCHE – pogrdan francuski izraz za Nijemce

"Uporište europskog židovstva bila je u periodu između Cromwella i Edwarda VII", naglasio sam. "Od tada, međutim, centar židovskih aktivnosti izgleda da je premješten u Ameriku. Oni tamo imaju dobar temelj već dugo vremena. Sombart tvrdi da je židovski novac omogućio prva dva Columbova putovanja .(37) Židov Luis de Torres je navodno bio prvi Europljanin koji je stupio na američko tlo. A kao vrhunac, Židovi su nedavno izjavili da je i sam Columbo jedan od njih."

"To ne iznenađuje" nasmijao se. "Svatko tko je na bilo koji način imao ulogu u svijetu, uključujući i dragog Gospodina, je Židov. Oni na svojoj listi imaju i Goethea i Schopenhauera. I neka je blagoslovljen onaj koji u to vjeruje. Što se mene tiče, ja im to osporavam. Za Columba kao i za Torresa. Putovanje preko oceana bilo je mnogo opasnije tada nego što je danas."

"Prema Hauseru", odgovorio sam, "Columbo je bio Arijevac, možda čak i njemačkog porijekla."

"Sve jedno mi je", odvratio je, "Što se mene tiče, mogao je biti i Zulu. Prije bih njegovo djelo pripisao crncu nego Židovu."

"Nezavisno od ovoga, jasno je da drže Ameriku za vrat već dosta dugo", nastavio sam. "Ni jedna zemlja, piše Sombart, ne iskazuje više židovskog karaktera od Sjedinjenih Država.(38) Već smo vidjeli posljedice toga u Svjetskom ratu. Godine 1915. u vrijeme kada pravim Amerikancima nije ni na pamet padalo da ratuju protiv nas, i kada su nam, što više, bili toliko naklonjeni da bi svaki nagovještaj mogućeg sukoba interesa bio glatko i prijateljski riješen, tajni Komitet savjetnika sastao se sa predsjednikom Wilsonom, sa samo jednim ciljem: da pripremi zemlju za rat protiv Njemačke.(39) I tko je bio glavni pokretač ovih zločinačkih aktivnosti koje su stavljene u pogon pune dvije godine prije nego što su Sjedinjene Države ušle u rat? Do tada nepoznati Židov Bernard Baruch. "Vjerovao sam da će doći do rata, mnogo prije nego što se to dogodilo,"Hladnokrvno je kasnije objasnio specijalnom Kongresnom komitetu, koji je sve ovo potvrdio. I nitko nije ustao i ovog vještog zlikovca prebio na mrtvo ime."

"Upornost židovskog vrhovnog zapovjedništva da pokrene Svjetski rat još prije mnogo godina temeljito je dokazana." rekao je. "Na šestom cionističkom kongresu u Baselu 1903. predsjednik Max Nordau je objavio: "Herzl zna da stojimo pred ogromnim pokretima u cjelom svijetu."(40) Stari dobri Herzl! Kakav idealist! Naši opsjenari i gatari bili su ispunjeni poštovanjem prema učenju ovog plemenitog patrijarha. Međutim, taj nitkov je dobro znao što nam njegov prljavi narod smjera."

"Ali Herzl je bio cionist", umiješao sam se.

"Bio je Židov!" rekao je, udarivši šakom po stolu. "Riječ *Židov* sve govori. Nema potrebe za daljim objašnjavanjem! "Izabrani narod Božji" želi ponovno imati "Božju zemlju". Obrati pažnju: "ponovo!" Božji narod i Božja zemlja. U stvarnosti ni jedno od ta dva nikada nije ni postojalo! Opće stanje stvari u Palestini bilo je takvo da ga je zbog izopačenosti ismijavao svaki opis iz toga doba. To je trajalo nekih šest stotina godina, dok Asirci nisu okončali tu nesreću. Možete li to nazvati državom? Može li čovjek prihvatiti Stari zavjet kao autoritet u toj pokrajini? Prvo čitamo o neprekidnim pokoljima i pljačkanjima drugih naroda u Palestini, za što je naravno bilo potrebno mnogo godina. A zatim, do kraja, uz najgnusnije zločine jedna anarhična država smjenjuje drugu. Vrhunac, cvijet, slava, židovskog državnštva, imenom je kralj David. Bio je takav lupež da mu nije bilo dovoljna čak ni neviđena odvratnost pisma kojim se osuđuje Urija; na samrtnoj postelji zatražio je od sina da ubije njegovog starog ratnog druga Joba.

"Kada je Kir dao Židovima dozvolu da se vrate u Palestinu (iz Babilonskog "ropstva") ogromna većina njih ignorirala je Cion i ostala u beskrajno bogatom Babilonu. Tamo su bili potpuno zadovoljni i nastavili su sa svojim finansijskim špekulacijama i ostalim aktivnostima."

"Godine 1267.", obavijestio sam ga, "bila su samo dva židovska stanovnika u Jeruzalemu. Do Svjetskog rata, broj Židova u cjeloj Palestini porastao je na svega 12.000, (41) iako su se tamo mogli slobodno vraćati još od antičkih vremena, a putni troškovi im sigurno nisu bili problem. Preostalih dvadeset milijuna, ili već tako nešto - točno koliko teško je odrediti, pošto se oni prebrojavaju sami - debljalo se na znoju drugih, širom svijeta. Teško je razumjeti kako se malo Palestina može nadati da će udobno smjestiti tako ogromnu gomilu."

"To nije neophodno" oštro je uzvratilo. "Stvar je u tome što je to sada službeno. Izrael se sjetio sam sebe. Njegovi lanci su zbačeni. Sunce nove Božje države izvire iznad Ciona. Kakva gluma. Konačno slobodni od ropstva. Svi su ukočeni od strahopoštovanja. Židovi se cere."

"Već su izdali proglas..." htio sam nastaviti.

"Da, naravno" viknuo je, "ako je igdje mačka iskočila iz vreće, to se dogodilo ovdje. Proglas Sve-židovske konferencije 1919. u Philadelphiji. Židovi su građani nove židovske države u Palestini, ali u isto vrijeme imaju potpuno pravo građanstva bilo koje zemlje u kojoj izaberu živjeti". Čovjek ovu bezgraničnu aroganciju mora pročitati dva puta, ne stotinu puta da bi bio siguran da ne sanja. Zamisli obrnut slučaj: "Englezi su građani Velike Britanije. Svaki Englez koji izabere živjeti u Njemačkoj ili Francuskoj ili Italiji zadržava sva prava britanskog građanina, ali u isto vrijeme ima potpuna prava na građanstvo zemlje u kojoj živi? Zapitaj se sada kakvu bi buku podigli ne Francuzi ili Talijani, već sami Židovi, kada bi Engleski narod zaista izglasao takvu rezoluciju! Sve - židovski kongres je, međutim, izdao svoj proglas tako kategorički kao da je zapovijed.

"U ovo zasjedanje bili su uključeni svi predstavnici Židova iz cijelog svijeta, uključujući i cioniste. Njihove namjere, ukratko, bile su da Židovi trebaju ostati tamo gdje jesu, a da novi Cion jednostavno ima svrhu, prvo, da ojača njihovu političku kičmu, drugo, da udovolji njihovoj aroganciji i posljednje, ali najvažnije da im da državu u kojoj mogu obavljati svoje prljave poslove bez straha da će biti otkriveni.

"Mislim da iz ovoga sasvim dobro možemo uobličiti ideju o židovskom nacionalizmu."

"U redu. Dakle, oni nisu ni nacionalni ni internacionalni" priznao sam. "Što su onda?"

Slegnuo je ramenima. "To se zaista ne može definirati terminima naših uobičajenih koncepata. To je izraslina koja uspijeva širom cjele zemlje, ponekad napredujući lagano, a nekad u velikim skokovima. I svuda proždrljivo isisava životne sokove planete. U početku zdravo obilje, na kraju isušenu pustaru. Cionizam je vidljivi, površinski aspekt. Podzemnim vezama povezan je sa ostatkom monstruoze vrste.

"I nigdje se ne može naći čak ni trag otpora toj stvari."

"Čovjek bi rekao", nasmijao sam se, "do su se vukovi podijelili u dva čopora. Složili su se da jedan od njih napusti zemlju ovaca i da ode živjet negdje sam sa svojim, kao čisti vegetarijanac."

IV

"Jednu stvar moramo uvijek imati na umu, prije svih ostalih", zagrmio je. "Jednu stvar na koju se stalno moramo podsjećati. "Veliki majstori laži"! Dovoljno je da čovjek samo na trenutak zaboravi Schppenhauerove riječi pa da počne padati pod utjecaj njihovih laži. Da budemo iskreni, i mi lažemo. Ali, prvo, nije nam to običaj i drugo, to činimo trapavo. Svaki iskusniji promatrač ljudske prirode u stanju je otkriti laž Arijevca, pa čak i onu najlukaviju. Međutim, i sam Sherlock Holmes bio bi gubitnik kada bi se suočio sa židovskom hladnokrvnošću u lažima. Židov se smete samo kad neoprezno izbrblja istinu. Ukoliko se dogodi da istinu kaže svjesno, to je onda uvijek uz neku mentalnu rezervu, tako da napravi laž i od same istine."

"Zaista, Luther je, "odgovorio sam" rekao Židovima: "Vi niste Nijemci već prevaranti. Niste ni Francuzi već ste varalice.(42) " Njegov sinonim za Židova bio je "lažljivac"!

"To o njima kaže svako tko ih poznaje", nadovezao se, " od faraona preko Goethea pa do naših vremena. To je bilo rečeno na svakom mrtvom i živom jeziku: na grčkom, latinskom, perzijskom, turskom, njemačkom, engleskom, francuskom ili na kojem ti drago. Čovjek bi se ponadao da će ove univerzalne osude, iz svih krajeva svijeta dati materijala našim opsjenarima i gatarama da bar malo promisle. Bože sačuvaj! Čak ni Krist se nije bio u stanju nositi sa njima. Stajao je tamo, među tim gmizavim židovskim ološem, oči su mu sijevale odajući prezir, a riječi su padale među njih kao remenje biča: "*Vama je otac đavo, i želje oca svojega hoćete činiti; on bješe čovjekoubojica od početka, i ne stoji u istini, jer nema istine u njemu; kad govori laž svoje govori, jer je on laž i otac laži.* (43) Ali ovo našim opsjenarima i gatarama ne znači više od nerazgovjetnog brbljanja djeteta."

"Zavaravaju se vjerujući da je ovo samo oštra ali dobronamjerna lekcija Gospodina voljenom narodu Izraela," podcrtao sam njegovu ironiju.

"Krist je", nastavio je podigavši glas, "bio samo savršeno otvoren i iskren. Bože, ne osjetiti činjenicu da postoje dva fundamentalno različita svijeta, suprotstavljena jedan drugom! U Palestini je, poslije Babilonskog ropstva, postojao širok niži sloj ne-Židova kojim su vladali židovski bankari koji su stekli moć zelenašenjem. To se može pročitati u Knjizi Nemijinoj. (posebno u 5. glavi, D.E.) Sombart kaže da se apsolutno ne može tražiti jasnija izjava. (44) Značajna stvar je da je prava populacija, sastavljena od ugnjetavanih seljaka, bila po rasi potpuno različita od Židova. Postepeno Židovi su im nametnuli svoju vjeru. Sam Krist grmio je o tome: "Teško vama književnici i farizeji licemjeri što pohodite more i kopno da biste dobili jednog sljedbenika...(45) Za Židove, Galileja je bila zemlja ne-Židova, čije je stanovništvo "sjedilo u tami", kako su oni to nadmeno zamišljali.(46) Govorili su: "Iz Nazareta može li biti što dobro?" (47) I: "Da nisi ti iz Galileje? Ispitaj i vidi da prorok iz Galileje ne dolazi?" (48) Čovjek se uči dok je živ! Imamo još mnogo takvih primjera."

"Teško da bi se mogla preporučiti bolja politika od ove koja dozvoljava svakom čovjeku da nađe spasenje na svoj način, naglasio sam. "Presudna pretpostavka te politike je, međutim, da način svakog čovjeka u sebi sadrži neku vrstu čestitog osjećanja, neko istinsko vjerovanje, a ne samo prezira dostojno farizejstvo. Ova razlika morala je još davno biti jasno naglašena. To nije bio slučaj, pa je religija mjenjača novca dobila sve beneficije zbog pogrešno shvaćene tolerancije. Krist nije bio baš toliko tolerantan. Bičem je prekinuo poslove djece đavolje, iako je rekao "Ljubi neprijatelja svoga!"

"Da," odgovorio je, "ali moramo razumjeti koga je Krist smatrao "neprijateljem". Mi možemo voljeti časnog i poštenog neprijatelja, čak i brutalnog, koji je otvoren i dosljedan u svom neprijateljstvu. A u isto vrijeme moramo ga se čuvati. Ali Krist nije ni sanjao da treba voljeti ljude koje nikakva ljubav ne može odvratiti od nepokolebive odlučnosti da nam truju i dušu i tijelo. Što više, ni on sam to nije radio. Naprotiv, nastavljao je udarati bičem, što je jače mogao. A riječi koje je sa gnušanjem sasuo u lice tom ološu odišu nepomirljivošću. Po meni, radio je ispravno prilikom uspostavljanja svoje religije: bilo je jako malo suprotnosti između njegovih djela i njegovih propovijedi! Zbog čega onda "pobožni" nisu slijedili njegov primjer? To su činili najmanje od svih. Nemilosrdno su proganjali svoje protivnike, čak i najčasnije od njih - u stvari, te časne su jedino i proganjali. Zatvarali su oči pred gomilom najlukavijih prevaranata koji su postojali. Bavarska narodna stranka, na primjer, savršeno dobro zna da mi branimo kršćanske temelje naše nacije, bez ikakvih mentalnih ograda. Isto tako dobro zna da se ne možemo uz nju boriti za istu stvar, dok god se drži sadašnje politike. I onda se ona okreće Židovima, nadajući se da će uz njihovu pomoć ostati na vlasti. Tu je čekalo iznenađenje. Odišući prijateljstvom s početka, Židovi su se ubilački obrušili na nju kada su zadobili potrebnu većinu.

"To je bilo neizbježno," složio sam se sa njim. "Srećom, Židovi neće biti u stanju nama prirediti takvo jezivo iskustvo, jer mi ne izdajemo našu krv i meso radi profita. Što se nas tiče, Bavarsko narodna stranka mogla bi čak i ostati na vlasti, ukoliko očisti gnojivo iz svog svinjca i prihvati ispravnost naših pogleda. Nismo voljni pomlatiti se na mrtvo ime samo radi vlasti. Ali mi želimo germanizam, želimo pravo kršćanstvo, želimo red i pristojnost i hoćemo da se ove stvari toliko čvrsto utemelje, da njima budu zadovoljni i naša djeca i naši unuci.

"Oni misle da je to nemoguće", rekao je, "i stoga smatraju da naš program nije ništa više od praznih fraza, i da u njemu nema više iskrenosti nego u praznim frazama koje su sami, svjesno, htjeli prodati narodu. Međutim, naši ciljevi ne samo da su mogući, nego su i izvjesni, čak i ako ih ne dosegneмо već sutra. Ali, prvo mora početi. Do sada, nikada i nigdje nije postojala istinski socijalna država. Uvijek i svugdje viši sloj se jače vezivao za princip "što je tvoje, to je i moje" nego za princip "što je moje, to je i tvoje". Oni mudri trebaju kriviti sami sebe zbog činjenice da niži sloj, pun gnjeva, sada čini istu grešku. Židov je u stanju iskoristiti obje ove grupe. Jedna od njih donosi mu poslove, a druga ih izvodi. Zbog toga se mi suprotstavljamo i jednoj i drugoj. Ukinut ćemo nepravedne privilegije kao i ropstvo."

"Naša fronta," odgovorio sam, "odlučno stoji nasuprot i ljevice i desnice. Čudna situacija. Moramo se čuvati napadača iz oba pravca koji se bore međusobno. Crveni vrište na nas da smo reakcionari, a za reakcionare mi smo boljševici. Židov upravlja napadima na nas sa obje strane. Niži sloj ga još ne vidi, pa nas onda mrzi iz čiste gluposti; viši sloj ga vidi, ali smatra da ga može iskoristiti za svoje sebične ciljeve, tako da nam puca u leđa više zbog beskrupuloznosti nego radi gluposti. Pod ovakvim okolnostima, čovjeku je zaista potrebno dosta vjere da bi zadržao svoju hrabrost."

"Kuju mi, hvala Bogu, posjedujemo na sto načina," rekao je smijući se dok se protezao. "Nema riječi koje bi direktnije bile upućene našim srcima od onih: "Ne bojte se!" (49) I to bi trebale biti riječi koje je izrekao Židov? To stvorenje koje vječno živi u strahu? Umobolno!

"Svaki put kada bi se pojavila neka nova i vjerojatna prilika za spletkarenje", iznio je on, "Židov se odmah umiješao. Pokazao je svoju čudesnu sposobnost da poput lovačkog psa namiriše sve što bi moglo biti opasno po njega. Pronašavši takvu stvar, baca se na nju, koristeći svu svoju prepedenost, kako bi do nje došao, odvrća je od sebe i mijenja njenu prirodu, ili u najmanju ruku razdvaja suštinu od cilja. Schopenhauer je nazvao Židova "kočnicom čovječanstva", "životinjom" i "velikim majstorom laži". Kako Židov odgovara? Osniva Schopenhauerovo društvo. Slično tome, postoji i Kantovo društvo, usprkos činjenici - ili prije *baš zbog činjenice* - da je Kant cjeli židovski narod nazvao "nacijom prevaranata". (50) Isto je i sa Goetheovim društvom. "Ne toleriramo Židove među nama" rekao je Goethe. (51) "Njihova vjera dozvoljava im da pljačkaju ne-Židove", pisao je. (52) "Ova lukava rasa ima jedan bitan princip: dok god red prevladava ne može se ništa zaraditi", nastavio je. (53) Kategorično je naglasio: "Suzdržavam se od svake suradnje sa Židovima i njihovim ortacima" (54) i sve uzalud; židovsko Goetheovo društvo još uvijek postoji. Postojalo bi čak i da je on sam izričito zabranio takav lopovluk."

"Sa istim pravom", umiješao sam se, "da li bi se nas dvojica mogli priključiti Društvu za proučavanje *Talmuda*. Koliko bi bestidnosti to zahtijevalo! Nepojmljivo!"

"Ne za Židova" odgovorio je. "Za njega bestidnost nema značenja. On je sposoban razmišljati samo u terminima korisnosti i beskorisnosti, profita ili gubitka. Njemu se mora prići sa različitim mjerilima."

"Naši opsjenari i gatari", priključio sam se, "pali su na njihove trikove. Goethe, Kant, Schopenhauer za njih su izgleda samo brbljivci."

"Pih, Goethe", prekinuo me je prezrivo. "Ni svetac poput Tome Akvinskog nije mogao doprijeti do tih ljudi. Veliki crkveni otac u svojim djelima naše odnose sa Židovima opisao je kao plovidbu brodom. Židovi, ukrcani na isti brod sa kršćanima igraju karakterističnu ulogu: dok su kršćani okupirani jedrenjem i upravljanjem, Židovi pljačkaju ostave i buše rupe na trupu. Sveti Toma preporučuje da im se plijen oduzme i da se okuju za kormilo. Kakva grozota! Kako je to nekršćanski. Jadni Židovi! Čovjek može toliko od njih naučiti! Barem prema dr Heimu i dr Schweyeru. I tako, svijet ide dalje vođen istom mudrošću kao u vrijeme Josipovog faraona."

"To jest", dodao sam "od strane državnika koji su toliko zauzeti vladanjem da su propustili primijetiti da uopće i ne vladaju, već da to istinski čini netko drugi. Kao car Nikolaj koji se uljuljkivao u takvoj samoobmani i zato dobio metak u čelo. Još 1843. Disraeli nam je dao naznaku što tamo treba očekivati. "Misteriozna ruska diplomacija organizirana je od strane Židova", istakao je. I još: "Moćna revolucija koja se začinje u Njemačkoj odvija se potpuno pod vodstvom Židova." (55)

"Većina naših revolucija", kazao je, "imale one s početka poželjne ciljeve ili ne, odvija se pod židovskim vodstvom. Revolucije koje su naginjale vulgarnostima bile su najvećim djelom djelo Židova; a one sa uzvišenim namjerama brzo su bivale zavedene na mračne staze, opet od strane Židova. U slučaju ranog, krhkog kršćanstva, na primjer, Židovi su se, brzo poput munje, počeli krpat o njegove skute. Uzmimo za primjer Pavla, kome je pravo ime Šaul, i koji je učio za rabina. Taj Šaul je prvo izabrao ime Saulus, koje zvuči rimski, a zatim ga je

promijenio u Paulus, što daje povoda za razmišljanje. Što više, činjenica je da je na početku proganjao tek stvorenu kršćansku zajednicu sa prvorazrednom žestinom. Ne razumijem: masovne ubojice koji kasnije postaju sveci - nije li to malo previše čuda? Što više, Židov Weininger pretpostavljao je da je Krist isto tako u početku bio kriminalac. (56) Ali, Bože moj, Židov to može reći sto puta, a da ipak ne mora biti istina."

"Kao Židov, Pavle je znao da od svih naroda na svijetu Židovi prvi moraju spasiti svoje duše. "Na put bezbožaca (ne Židova) ne idite... Nego idite najprije izgubljenim ovcama doma Izraelova" zahtijevao je Krist. (57) Pavle je to ignorirao. Otišao je Grcima i Rimljanima i odnio im svoje "kršćanstvo" koje je iz osnova izmijenilo Rimsko Carstvo." Svi su ljudi jednaki! Bratstvo! Pacifizam! Nema više časti!" I Židov je trijumfirao.

"Uvijek razmišljam", razmotavao sam dalje klupko, "o uvaženom gospodinu Levinu iz *Berliner Lokalanzeigera*. (58) Jednoga dana iznenada se izlanuo, kao u nekom zanosu: samo Židov je to mogao učiniti; mogao imati Pavlovu drskost, da se postavi na sred Kapitola i da tamo razlaže doktrinu koja će morati dovesti do potpunog raspada Rimskog Carstva! Tako je čovjek rekao, od riječi do riječi, još uvijek se toga savršeno sjećam."

"Ovo pogađa samu srž stvari" priključio se. "Trebati će još puno vremena da se kršćanstvo oporavi od Pavla. O kakve smo mi naivne duše! Židov pobije stotine kršćana; iznenada primijeti da je ostatak postao samo još vatreniji. Tada mu se upali dobro poznata lampica; pretvara se da se preobratio. Zauzima značajnu pozu i motri. I mada se gotovo svim svojim doktrinama razlikuje od ostalih apostola, mi predano slušamo njegove propovjedi. Jednostavna učenja Krista, koja može shvatiti i dječji um, moraju nam biti "objašnjena" od strane Židova."

"Židov", odgovorio sam, "sigurno osjeća iskušenje da kaže "Zašto ste toliko glupi da dozvoljavate da vas svako pravi budalama? A ima mnogo opsjenara i gatara koji, zahvaljujući njegovoj izuzetnoj prepredenosti, ili "duhovnosti" kako je oni nazivaju, gledaju na njega sa bojažljivim divljenjem.

"Kada bi to zavisilo samo od imetka", odvratio je, "bilo bi opravdano. Netko po imenu Goldstein jednom se izlanuo kako Židovi upravljaju duhovnim dobrima Njemačkog naroda. (59) Šteta je što nije dodao i kako njima upravljaju."

"Ipak, budimo zadovoljni što će uvijek biti ljudi koji će, na primjer, čitati Goethea, očima Goethea, a ne kroz prljave Goldsteinove naočale. Oni možda neće biti profesori već neke prave lutalice. U svakom slučaju, vrsta koja neće biti istrijebljena i kroz koju će se originalni Goethe sigurno sačuvati. Židovi onda mogu mirno "upravljati" novim Goetheom. Nećemo im zavidjeti." (60)

"Pretpostavimo, međutim," uskočio sam znatizeljno, "da ih i "lutalice" lakovjerno slušaju i tako padnu u klopku."

"U samoj prirodi "lutalice" leži nasmijao se on, "da mu je srce toliko puno, da ne mari za ono u što mu je glava uvjerena; njegovo srce uvijek će odlučiti ishod. Oni intuitivno osjećaju ono što pametni, i pored svega razumijevanja, nisu u stanju vidjeti. I to čuvaju. Možeš obmanuti njihove glave, ali čak ni oni sami nemaju vlast nad svojim duhom."

VI

"I, vidiš," udario je o stol, "jedino njima trebamo zahvaliti što su barem dio našeg kršćanskog nasljeđa, kao i naša kulturna ostavština preživjeli židovsko upravljanje. Gdje su oni? Gdje su bili? Među plemićima i kmetovima, među kraljevima i vojnicima, među papama i siromašnim fratrima, među učenicima i među nepismenicima, svuda. Ali, ne među onima koji su samo bogati i ništa više; ne među onima koji su samo bistri i ništa više, ne među pohlepnima i nezasićenima; i ne među ološem. Kod njih, Židov je kod kuće. Što god da se među takvima pojavi kao duhovno dobro, on u stvari time upravlja; to je njegovo. I baš kao što je kralj Mida sve što dodirne pretvarao u zlato, tako svaka duboka i značajna riječ njegovim dodirnom postaje smeće. Ali za druge, za..."

"Lutalice od duha" dobacio sam.

"Sve ostaje po starom", klimnuo je glavom. "Bilo je papa židovske krvi.(61) Isto tako, rijetko, ili gotovo nikada nije nedostajalo drugih velikodostojnika takvog porijekla u crkvi. Je li katoličanstvo bilo ono za što su se zalagali? Ne, to je bio judaizam. Uzmimo samo jednu stvar: prodaju oprostjenja grijeha. To je samo suština židovskog duha. Obojica smo katolici, ali zar se ne smijemo usuditi to reći? Zar zaista trebamo vjerovati da u crkvi nikada nije postojalo ništa za što bi čovjek mogao reći da je pogrešno? Baš zato što jesmo katolici mi to kažemo. To nije imalo nikakve veze sa katoličanstvom. Znamo da bi katoličanstvo ostalo nedirnuto, čak i da se polovina klera sastojala od Židova. Izvjestan broj iskrenih ljudi, uvijek ga je održavao na visini, mada, ponekad, samo u tajnosti, a mnogo puta čak i usprkos papi. Ponekad je bilo mnogo takvih ljudi, a nekada samo nekolicina."

"Istraživanje o Židovima i njihovim aktivnostima trebalo je biti alfa i omega naših povjesničara. Umjesto toga, oni ispituju neke minorne trenutke prošlosti."

"Karlo Veliki favorizirao je Židove u svakoj prilici. Čini mi se da pokolj koji je priredio kod Verdena, kada je pobijeno 4500 Saksonaca - od najbolje krvi - ima neke veze sa njegovim židovskim savjetnicima."

"Očigledna umobolnost Križarskih ratova koštala je Njemački narod šest milijuna ljudi. Konačno, Hohenstaufen, Frederick II, uspio je, bez i jednog sukoba, samo pregovorima, osigurati Svetu Zemlju za kršćane. Što je kurija učinila? Puna mržnje, bacila je na Fredericka anatemu ekskomunikacije i odbila priznati njegov sporazum sa sultanom, i tako poništila njegov veliki uspjeh. Izgleda da je onima koji su povlačili konce krvoproliće bilo važnije od obznanjenog cilja Križarskih ratova."

"A na kraju došao je Dječji križarski rat. Desetine tisuća dječaka poslano je protiv pobjedonosne turske vojske, samo da bi bili uništeni. Ne mogu vjerovati da se takva apsurdna ideja pojavila u ne-židovskom umu. Uvijek se sjetim ubijanja djece u Betlehemu i pokolja prvorodenih u Egiptu. Sve bih dao za fotografiju svećenika koji je propovijedao u korist tog Križarskog rata, kao i da vidim tko su bile ulizice oko njega."



"Giordano Bruno nazvao je Židove "toliko štetočinskom, gubavom i javno opasnom rasom, da zaslužuje biti iščupana iz korijena i uništena čak i prije nego što se rodi!" (62) Ovaj genijalni filozof bio je spaljen na lomači. Zbog svoje hereze? Protivnici crkve preplavljivali su Italiju u njegovo vrijeme, ali je bio uhvaćen najpravedniji od njih."

"Saslušaj sada ovo", prekinuo sam ga. "U Rusiji židovske zvijeri muče katoličke svećenike do smrti, jednog za drugim; već ih je na stotine pobijeno; crkva je na izdisaju; međutim, Rim se ne može sabrati i stvari nazvati pravim imenom. Mnogo puta započinjan je pomak u tom pravcu - ali samo zato da bi odmah bio ugušen. Katoličanstvo želi govoriti; židovstvo paralizira njegov jezik."

"Rim će se", odgovorio je, "sabrati, ali samo ukoliko se prvo mi saberemo. I jednoga dana moći će se reći da je crkva ponovo cjela"

"Kada budu otkriveni oni koji su odgovorni za nevolje!" uzviknuo sam. "Kada prerušeni Židov, zajedno sa svojim kukavičjim jajima bude bio izbačen iz kršćanske zajednice! Nije on bio nahuškao samo Egipćane, već i kršćane jedne na druge, tako da "se bori brat protiv brata, susjed protiv susjeda", i ta njegova igra još traje. On djeluje sa strane, pažljivo gradeći klopke i šireći svoj pogubni utjecaj preko tiska. Ali isto tako radi i iznutra, gdje je još opasniji, pod maskom kršćanskog svećenika. Kršćanske konfesije pretrpane su židovskim ili polu-židovskim klerom. U protestantskim crkvama čak i više nego u katoličkoj. Već su toliko sigurni u pobjedu u protestantskim crkvama, da u Dresdenu izvjesni pastor Wallfisch ima dovoljno drskosti javno kazati: "Ja sam Židov, i to ću i ostati. Da, sada kada sam upoznao kršćanska vjerovanja, postao sam Izraelčanin više nego ikada!" (63) A u Hamburgu, propovjednik po imenu Schwalb izjavljuje: sebe smatram pravim Židovom, i uvijek sam o sebi tako mislio! (64) Tamo gdje su ovakve stvari moguće, kršćanstvo se može mirno pokopati."

"Izgleda do je Lutherov duh potpuno nestao kod naših protestanata. Po pitanju nad svim pitanjima, dakle židovskom pitanju, oni Luthera ili potpuno ušutkavaju ili pokušavaju ublažiti njegov ton. Jedan od njihovih najdobronamjernijih teologa, profesor Walter, naziva Lutherovo ponašanje prema Židovima "toliko uvredljivim da mora izazvati ne samo zbunjenu zapanjenost među kršćanima, već i veliki gnjev među Židovima?" Ti zbunjeni i zapanjeni kršćani ne bi se našli u takvom stanju da prethodno nisu dopustili da ih zbune Židovi. A zbog gnjeva Židova mi nismo ni malo krivi. Usput, gdje se taj gnjev mogao vidjeti? Za sada, Izrael o tome šuti kao miš. Oni su uvijek Luthera uveliko hvalili kao neprijatelja Rima. Heine svoju ceremonijalnu himnu radosti u slavu Reformatora počinje riječima "Luthere, ti dragi čovječe!"

"Imao je dobar razlog", rekao je rugajući se. "Svi Židovi imaju dobar razlog slaviti Luthera i ignorirati njegov antisemitizam. On im je, bez ikakve namjere, utro put, i to kako! Što više veličaju njegov autoritet, svijet sve manje primjećuje njegovu grešku. To što ih je kasnije prokleo kao pošast zaista im je bolno, ali - koliko je ljudi danas svjesno da je on osudio Židove?"

"Židov Goldmann je", ubacio sam "dovoljno jasno iznio njihov razlog. 'Luther je povratio čast Starom zavjetu.'" (65)

"Umjesto da mu je oduzme", bio je odgovor. "Njegov prijevod na Njemački jezik mogao je biti od neke koristi; ovakav kakav je, ozbiljno je narušio njemačku moć rasuđivanja. Gospode Bože, kakva aureola sada okružuje sotonsku 'bibliju!' Lutherova poezija toliko je blistava, da je čak i incestu Lotovih kćeri dala neki religiozni sjaj. Jahvina zapovijed da budu plodne i da se množe, ove dvije pobožne djevojke morale su izvršiti pod svaku cijenu.



"Schopenhauer je izrazio slično mišljenje", potvrdio sam. "Rekao je da čovjek, ukoliko želi razumjeti Stari Zavjet, mora pročitati grčku verziju. Tamo je ton potpuno drugačiji, boja sasvim različita, bez predočavanja kršćanstva! Uspoređen sa Grčkim, Lutherov prijevod izgleda "nježan", često i pogrešan, ponekad svakako sa namjerom, a u cjelini ima crkveni, poučan ton. Luther je sebi dozvolio promjene, "koje bi netko mogao nazvati krivotvorenjem", i tako dalje. (66)

"Ne Luther", podigao je prst. "Rabini koji su mu pomagali oko cijelog prijevoda unijeli su izmjene i krivotvorenja. Hebrejski je jezik težak. Luther je izvjesnu riječ preveo na primjer, kao "rasni srodnik", a onda je došao rabin i rekao da ta riječ znači "bližnji". I tako mi sada imamo prijevod "Ljubi bližnjega svoga kao samoga sebe", umjesto kao što treba biti: "Ljubi rasnog srodnika svog kao samoga sebe". To je mala prijevara, no - poslužila je svojoj svrsi dajući Židovima aspekt istinskih čovjekoljubaca."

"Da, čak i Luther je bio nasanjan od "izabranog naroda", odgovorio sam. On je na Stari Zavjet gledao kao na božansko otkrivenje. Knjizi je prišao zasljepljen, uvjeren da ona sadrži samo čiste dragocjenosti. A onda je zagazio u tu odvratnu stvar. Poslije nekoliko koraka zatrepao je svojim očima, smeten. Bio je zbunjen. To ne može biti tako! Mora postojati neko drugo značenje! I tako, sa potpuno časnim namjerama, čitao je između redova ono što tamo jednostavno nije postojalo. Svuda je uspijevao vidjeti aluzije na Krista, iako od njega ništa nije dalje od židovskih stavova. Njihov Mesija nije "rep od janjeta" kako se Heine rugao Kristu, i ne prezire zemaljsko postojanje. (67) Sasvim suprotno, njihov Mesija je brutalni pas koji će pokoriti zemlju za svoje Židove; on je "gospodar od ovoga svijeta". U Starom Zavjetu doslovce piše: "Blago neŽidova jesti ćete i slavom njihovom hvalit ćete se". Pa onda: "Traži od mene, i dat ću ti neznabožce u nasljedstvo i krajeve zemaljske tebi u državu." Prva rečenica je tvrdnja "Bogom nadahnutog" proroka, dok je drugi stih "duboko duhovnog psalma". (68) Lakovjerni Luther sve je vidio u ružičastom svjetlu. Postajalo bi mu lakše kada bi, usred teških mora nailazio na ovakve dijelove: "Vi nećete imati stalno boravište među narodima, i vaše noge neće naći odmora", ili "Biti ćete grozota među svim narodima".

Obuzela ga je samilost. "Židovi su, mislio je u sebi, postali nevjerni božanskoj doktrini, ali će sigurno ponovo naći put do nje." Nije mu palo na pamet da te jezivo prijeteće propovjedi služe samo jednoj svrsi: da drže Židove na njihovom kursu.

"Sa druge strane, mnogi dijelovi sa očigledno plemenitim sadržajem imaju sasvim različitu namjenu; oni služe kao zaštitni omot. Luther je kasnije prepoznao ovu židovsku taktiku ali samo u živim Hebrejima, ne u njihovoj bibliji." Židovi žele sve svoje poslove učiniti nejasnim, tako da ništa o njima nije potpuno sigurno", rekao je. "Ukoliko bi ih netko napao zbog neke posebno zlonamjerne točke, oni bi odmah srdito mogli ukazati na drugu koji odiše brižnom ljubavlju. Heine na primjer, napiše krajnje vulgarnu pjesmu o Njemačkoj; pet minuta kasnije, "dragu domovinu" uzdiže do neba. Je li to stvar promjene raspoloženja? O, dragi Bože! Mi dakle trebamo vjerovati da neka stara ulična kurva često zapada u raspoloženje da pjeva "Ave Marija", ili opet da neki pošten momak često zapada u raspoloženje da krađe. Kakva besmislica!"



"Ne, ti si u pravu", rekao je. "Židov tako često igra ulogu dobrotvora samo zato da bi svoje destruktivne namjere neopaženo priveo kraju. I oduvijek je bilo tako."

"Ovakve dvoličnosti", dopunio sam, "mogu se pronaći čak i kod Spinoze. (69) Teško da se može pronaći otvoreniji, jasniji pogled na svijet nego što je njegov; ali njegova etika užasnula bi i svinju." U svim stvarima traži ono što će ti donijeti korist, suština je njegove moralne filozofije - a to je originalni židovski pogled na svijet."

"Strašna je tragedija", rekao je tužno, "Što Luther snosi odgovornost za tako užasan razvoj događaja - posljedicu djela učinjenih iz potpune nevinosti - da je cjela civilizacija danas u opasnosti da se nasuče. Najveći Nijemac je nesumnjivi uzrok njemačkog kolapsa. Luther, moćni protivnik Židova, je čovjek koji im je najviše popločao razorni put, nepojmljivo! Kažem ti, nepojmljivo. Da se sve dogodi prekasno, za ništavnih deset ili dvadeset godina! Da prvi put postane svjestan tko su Židovi, malo prije smrti, kada je sve već bilo odlučeno! (70) Prije toga bio je duša i tijelo izdajnika! Tada su mu Hebreji još uvijek bili "braća i rođaci našeg Gospodina" dok smo mi kršćani bili tek "daljnji rođaci i stranci". Kršeći ruke, preklinjao je u tu populaciju, kako bi se povezao sa njom na "pristojan i pravi način". Za njega, oni su bili uzvišeniji od apostola! Ni pokojni Erzerberger nije mogao apsurdnije postupiti." (71)

"Samo što ovaj niti trenutak nije bio tako iskren", prekinuo sam ga. "Da je Luther bio suvremenik Erzebergera, on svakako ne bi provjeravao zašto služi židovski novac za podmićivanje, kako bi progledao kroz prste judaizmu. Sigurno bi, još u studentskim danima sa obje noge uskočio u borbu protiv poroda vražjeg."

"Bože moj", odmah je uzvratio, "nitko ga ne može kriviti. Mnogo toga zbilje se u posljednjih četiri stotine godina. Međutim, mora se zapamtiti jedna stvar: narodni instinkt bio je tada mnogo budniji nego što je danas. Sve vrijeme nepovjerenje prema Židovima bilo je dosta čvrsto. Luther je bio čovjek iz naroda, sin običnih ljudi. Njegova dugogodišnja naklonost prema Židovima može malo zavesti; mora se uzeti u obzir izvjesna naivnost, nedostatak svjetovnosti, što je posljedica boravka u samostanu. Ovdje se može primijeniti isto pravilo kao i u drugim slučajevima: previše učenja narušilo je njegovu viziju. Svejedno, Luther je bio veliki čovjek, gigant. Sa zgražanjem koje je rastjeralo sumrak, on je sagledao Židove, onako kako smo ih mi tek počeli uviđati. Na žalost, suviše kasno, i opet ne tamo gdje je počinio najviše štete - u kršćanstvu. O, da ih je samo vidio i tamo; da ih je vidio dok je bio mlad! Tada

ne bi napao katoličanstvo, već umjesto toga Židove koji su iza njega! Umjesto osude cjelokupne crkve, sva sila njegove strasti obrušila bi se na prave zlikovce. Umjesto da veliča Stari Zavjet, označio bi ga kao arsenal Antikristov. A Židov - Židov bi tamo stajao u svojoj svojoj ogoljenoj odvratnosti kao vječna opomena. Bio bi primoran napustiti crkvu, društvo, odaje vladara, viteške dvorove i kuće običnih građana. Jer, Luther je imao hrabrost i snagu i nadmoćnu volju. Nikada ne bi došlo do cijepanja crkve ili do rata u kojem je, prema želji Židova, trideset dugih godina bujicama tekla arijevska krv."

VII

"I razdražit ću Egipćane jedne na druge, te će ići brat na brata i prijatelj na prijatelja" promrmljao je. "Kakva mržnja, kakva demonska mržnja! To je neljudski, eto što je."

"To je, prijatelju moj", našalio sam se, "toplina srca", o kojoj je govorio Židov Fritz Kahn, putem koje je Izrael postao etička majka čovječanstva. Ti momci zaista su fantastični u svojoj drskosti. Kahn je Mojsija nazvao "gotovo jedinstvenim fenomenom u povijesti civiliziranih naroda: nacionalnim herojem bez oružja". U isto vrijeme kori nas primjedbom da "se tijekom olujnih noći bolna žalopojka udovica može čuti u okolini brončanih heroja na našim trgovima", misleći pri tom na kipove princa Eugena, Maršala Bluchera itd. Pitam se, što misli, čime je Mojsije izveo masakr prvorodenih u Egiptu, ako ne oružjem? Možda gumenim bombonima? Ili su do smrti ugušeni poljupcima iz čiste ljubavi? Očigledno, mi trebamo vjerovati da se *svjetina* sastojala isključivo od dadilja i dojlja tuđe djece.

"Dakle, svi ti momci rade na isti način, u najmanju ruku. Oni ne mare da išta poriču; umjesto toga hladnokrvno se drže upravo suprotnoga."

"Takva taktika izgleda sasvim dobro djeluje na naše," progundao je. "Židovi kažu što god im se sviđa; za naše učene sve to je kao evanđelje. Ne bi ni pomislili da pokušaju išta provjeriti; činjenica da je nešto otiskano njima je dovoljna. Izvjesna Židovka nazvala je *Talmud* "grandioznim, monumentalnim djelom duha, herojskim spomenikom idejama koje su tisućljeća obdarila snagom iskustva". (72) Odmah pošto se upoznao sa ovakvim biserom, njemački profesor izvlači iz džepa svoju tekicu i sljedećeg dana njegovi učenici imaju sažvakano i svarenu novu poslasticu. Tako se to odvija po našim gimnazijama. Sve su ustrojene, kako oni kažu, da izbacuju same genije; umjesto toga, jedan za drugim maturiraju sluge."

"Nekoliko sati provedenih u površnom čitanju *Talmuda* "nastavio sam, "sasvim je dovoljno da bi se uklonila svaka sumnja u pogledu Židova. Razumljivo je što toliko neumjereno hvale tu knjigu. Kada samo zavire u nju, odmah im se ukaže njihova nastrana priroda. A to je za njih svakako najveći izvor radosti. Tako je, u suštini, svaki Židov Talmudist, čak iako nikada nije ni pogledao u *Talmud*. Nema nikakve veze kada je napisan, što više, nije uopće ni morao biti napisan. Prvi Židov u sebi obuhvaća sve njegove suštinske sastojke. Židovski vođe to potpuno shvaćaju, ali govore samo metaforički. "*Talmud* je neborivi autoritet" trubio je rabin dr. Gronemann pred Hanoverskim tribunalom 1894. godine. "Pravne doktrine *Talmuda* imaju prvenstvo" bahato je izjavio profesor Cohen kriminalističkom sudu u Marburgu 1888. i dodao je - obrati pažnju na ovo - da se on primjenjuje i na Židove nevjernike, koji su, usprkos svega, još uvijek dio židovske zajednice, pošto priznaju moralne doktrine *Talmuda*". Remek djelo!

S vremena na vrijeme momcima dok brbljaju, izleti po neka prava tajna, ali mi na to ne obraćamo pažnju. "Što god pisalo u *Talmudu* priznajemo da ima prednost nad cjelim Mojsijevim zakonom", svjedočila je jedna grupa takozvanih reformiranih Židova u Parizu, 1860. godine, prilikom sporazuma o zajedničkom djelovanju sa *Izraelskom Alijansom (Alliance Israelite)*. A rabin dr. Rahmer, napisao je u *Pierer's Encyclopaedia* "da je *Schul Aruch*, neka vrsta *Talmuda* za kućnu uporabu, bio "prihvaćen od strane židovske zajednice kao autoritativni vodič za religioznu praksu". Prihvaćen? Kakav šaljivac! Ubrzo, ja ću prihvatiti obilježja Dietricha Eckarta. "

"Gospode", rekao je, "kome god ne bude muka i ne ispovraća se poslije bližeg upoznavanja sa *Talmudom*, treba se prijaviti kao eksponat za cirkusku predstavu u kojoj se prikazuju razne anomalije."

"Lokalne cirkuske predstave", primijetio sam, "imaju izvjesna ograničenja po pitanju stupnja abnormalnosti koje će prikazati. Do sada, najveća atrakcija bio je student iz Tubingena koji je sa apetitom mogao progutati pola tuceta žaba krastača. Nitko, međutim, nema trbuh koji je u stanju svariti čak i samo ovaj jedan djelić iz *Talmuda*: "Rabin Johanan rekao je da je penis rabina Ishmaela bio veliki kao mješina za vino od šest *kaba*; (73) prema drugima tri *kaba*. Penis rabina Papa bio je veliki poput neke košare stanovnika Harpanije? (74) Visokoumno oduševljeno nadmetanje trojice starih rabina, moglo bi neku nepripremljenu osobu srušiti sa stolice."

"Čitava serija takvih "doskočica" može se pronaći u ovom veličanstvenom primjeru religiozne knjige" rekao je sa gađenjem. "Međutim, pravi biser je da su "djevojčice ne-Židovke" koje su mlađe od tri godine i jednog dana "pogodne" za rabine, jer je Mojsije zapisao: "Ali svu žensku djecu koja nisu upoznala muškarca, ležeći sa njim, sačuvajte za sebe." Pri tom se misli na rabine. (75)

"Najgnjusnija izopačenost i najopširnije izgovoreno smeće u isti mah. Ono što se odigrava u Židovskim glavama, mora da je zastrašujuće."

"Oni", odgovorio sam, "imaju sasvim suprotno mišljenje o tome. Da je drugačije, njihov lik u ogledalu, *Talmud*, ne bi nas obavještavao da su "Izraelci Bogu draži od anđela" (76) ili "da je svijet stvoren samo radi Izraelaca" ili "tko ošamari Židova, kao da je udario Boga samoga" ili pak "da sunce obasjava zemlju a kiša je čini plodnom samo zato što Židovi na njoj žive" i još o mnogo vrsta ovakvih skromnosti".

"Zaista sumnjam da postoji bilo kakva medicinska enciklopedija koja sadrži termine pogodne da bi se opisala židovska megalomanija", rekao je. "Ali kakav nevjerovatno talent imaju da sve to prikriju!"

"Njihova knjiga *Sirach* ", dopunio sam, "urla": Zastržite sve narode: podignite ruku ispred stranca da mogu vidjeti vašu moć. Vatra gnjeva ih mora spržiti. Polupajte glave vladara koji su naši neprijatelji!" (77) A *Schulchan Aruch* bjesni: "Izruči, o gospode, svoj bijes na *Goje*³, koji te ne znaju, i na kraljevstva koja ne prizivaju tvoje ime. Pokaži im gnjev svoj i istrijebi ih pod nebesima Božjim.(78) Upućuju istu prijetnju na oba mjesta, s tim što *Schulchan Aruch* naglašava da moraju biti istrijebljeni svi koji se ne zakunu Jahvi."

³ Pogrdan zaziv za osobe koje ne pripadaju židovskoj rasi

"I sa tako gnjusnom moralnom doktrinom na savjesti", počinjao je ključati "to čudo suvremenog židovstva, Moses Mendelssohn, (79) ima dovoljno drskosti izjaviti kako "dominacija nad Zemljom po pravu pripada Židovstvu". Zbog njihove religije! Kao učeni Talmudist sigurno je dobro znao što piše u cjeloj toj zloj stvari - čije smo samo djeliće citirali - a ipak... o, ta lažljiva, ta potpuno lažljiva banda, samo suština laži!"

"Cjeli Berlin", rekao sam "brujao je od pohvala "mudrom" "plemenitom" Mosesu. Ali, Goethe nije bio obmanut. "Židovske trivijalnosti" bio je njegov komentar o tom pobožnom lupeštvu. Nikome se nije učinilo čudnim što je neusporedivi Moses za treptaj oka od običnog privatnog učitelja postao moćni i bogati osnivač bankarske kuće Mendelssohn, i da na taj način, širokim zaobilaženjem, izbjegne dobro poznate ušice igle. Ovaj dobrotvor čovječanstva lukavo je promovirao ideju da židovski narod sačinjava samo vjersku zajednicu. Danas je to omiljeni židovski lijek. Izvjesni dr. Ruppin objasnio je zbog čega: "Specijalni zakoni protiv Židova", priča nam dok se smijulji i trlja ruke, "uvijek su bili usmjereni ka religioznim aspektima židovstva, pošto ova sfera aktivnosti pruža jedinu lako-dostižnu metu za zakonodavstvo. Antisemitizam nikada nije bio neprijateljski nastrojen prema židovskoj religiji, već je prema njoj bio "indiferentan". (80) Tako! Sada imamo priznanje da njihova "religija" služi veoma korisno u svrhu odvratanja. Svatko tko se međutim upoznao sa njom, otkrio je da se ono što Židovi nazivaju religijom, potpuno poklapa sa njihovim karakterom"

"To i sami kažu", rekao je. "Oni neprestano navaljuju kako je njihova religija toliko savršena kreacija da je jedinstvena u svijetu i onda spomenu *Talmud*! On sadrži židovsku religiju u njenoj najčistijoj formi - teologiju, dogmatiku, moral, sve zajedno na jednom mjestu. Zbog čega tako nervozno sakrivaju tu izvanrednu knjigu, ako su je zaista "tisućljeća obdarila snagom iskustva"? Kao rođeni dobrotvori čovječanstva trebali su još odavno da je naprave dostupnom svim ljudima. Umjesto toga, ona čak i danas nije u potpunosti prevedena. I tko je, kvragu, i pročitao ono što od nje postoji? Moglo bi se pomisliti da se plaše da neka srednjovjekovna crkva još uvijek čeka kako bi je spalila zbog hereze."

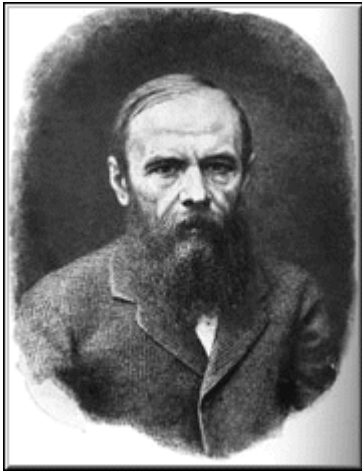
"Kakva religija! To valjanje u prljavštini, ta mržnja, to zlo, ta arogancija, to licemjerje, te smicalice, to poticanje na prijevaru i ubojstvo - zar je to vjera? Na ovaj način, nitko nikada nije bio religiozniji od samog vraga. To je židovska suština, židovski karakter i točka!"

"Luther je", umiješao sam se, "svoje mišljenje o tome sasvim jasno iznio. Traži od nas da spalimo sinagoge i židovske škole i zaspemo zemljom njihove ostatke" da ni jedan čovjek više nikada ne vidi ni kamen ni pepeo od njih". Bog će nam oprostiti što smo ih tolerirali zbog našeg neznanja - "I sam to nisam znao", pisao je; ali sada, kada smo svjesni što se događalo, ne smijemo se usuditi ni pod koju cijenu, braniti ove građevine u kojima oni vrijeđaju, proklinju, pljuju i kleveću kako Krista, tako i nas." (81) Teško da bismo i mi mogli žešće govoriti. Zahtijevao je da se unište njihove kuće, jer u njima čine isto što i u školama. "Netko bi mogao smatrati", žalio se, "da je moj sud previše oštar. On je, čak, previše blag, jer ja sam vidio njihove spise.(82)

"Naši inspektori po školama, očigledno ih nisu vidjeli, niti su ih vidjeli naši opsjenari i gatari."

"Spaljivanje njihovih sinagoga bi nam, bojim se, veoma malo pomoglo", slegnuo je ramenima. "Čak i da nikada nije bilo sinagoga, židovske škole, Starog Zavjeta ili *Talmuda*, židovski duh bi još uvijek bio prisutan, sa svim svojim posljedicama. On je uvijek bio ovdje. Usađen je u svakog Židova koji je ikada bio rođen, a to je još više naglašeno kod takozvanih

prosvijećenih Židova. Heine je svakako spadao među najprosvijećenije, ali je posjedovao isto onoliko umobolne arogancije koliko i najmasniji galicijski ćifut. Moses Mendelssohn vrijedio je za pravo čudo od pameti. Pa je ipak, gle, gle, smatrao zaista šokantnim što Židovi još uvijek nemaju vlast nad cjelom zemljom, koja im nužno pripada!"



"Poslije dugogodišnjeg iskustva", iznio sam, "Dostojevski je opisao misli ruskog Židova od kojih se diže kosa na glavi. (83) On je dugo živio sa najrazličitijim robijašima, među kojima je bilo i nekoliko Židova, dijeleći sa njima iste daske za spavanje. Svi su se prema Židovima ponašali prijateljski, piše on, nije im čak smetao ni njihov luđačko-mahniti način molitve. Vjerojatno je i njihova vlastita vjera nekada bila takva, mislili su Rusi, i mirno su puštali Židove da čine kako im drago. Ali, s druge strane, Židovi su oholo odbijali Ruse, nisu željeli jesti sa njima i gledali su ih sa visine. I gdje se sve to dešavalo? U sibirskom zatvoru! (84) Dostojevski je na ovu antipatiju i prezir Židova prema domaćem stanovništvu nailazio širom cjele Rusije. Nigdje im, međutim, ruski ljudi nisu zamjerali na ovakvom ponašanju, milosrdno vjerujući da je to dio židovske religije."

"Da, naravno, i to kakve religije", rekao je podrugljivo. "Karakter naroda je taj koji određuje prirodu njegove religije, a ne obrnuto."

"Dostojevski je", nastavio sam, "bio i sam milosrdan, ali je, poput Krista, iz toga izuzeo Židove. Sluteći, pitao se što bi se dogodilo u Rusiji, ako bi ikada Židovi tamo odnijeli prevlast. Da li bi Rusima dali bar približno ona prava koja su sami uživali? Da li bi im dozvolili da se slobodno mole? Ne bi li ih odmah pretvorili u robove? I još gore "ne bi li im i kožu skinuli?" Ne bi li ih sasvim iskorijenili, konačno upropastili, kao što su radili s drugim narodima u svojoj povijesti?"

"Ah, kada bi samo naši radnici mogli podijeliti te njegove slutnje, pogotovo oni koji se uzdaju u spasenje od strane Sovjeta!" Viknuo je. "Glad, masovne grobnice, ropstvo, židovski bičevi. Tko god pokuša štrajkati, biva obješen." "Dođite ovamo svi iscrpljeni i pretovareni! Kako samo zvižde psi! I kako lijepo zvuči ispred zavjese! Iza nje, međutim, vrebaju uniformirana "svjetina", crvena armija, talog ne-židovskog čovječanstva."

"Procjenjuje se od strane autoriteta, da broj ruskih žrtava od početka boljševičke vladavine iznosi oko trideset milijuna." Odgovorio sam. "Oni koji nisu masovno ubijani, poklekli su od gladi i bolesti. Jesu li svi oni bili buržoazija? Samo bi imbecil mogao u to povjerovati. Tko, dakle, među nama mora najviše patiti? One tisuće koje svakoga dana stoje po nekoliko sati dok obavljaju različite poslove. Teško da su kapitalisti većina među njima. Ali našim radnicima nikako da sine. U svojoj žudnji da budu gospodari, dopuštaju da budu povlačeni za nos kao djeca."

"Ebert (85) je cijelog svog života grmio protiv kapitalizma. Sada je predsjednik. I? Na svakom uglu banke niču kao gljive. To je svakako činjenica. Svatko to vidi. Bilo tko može izaći i dodirnuti ih. Ali, je li to navelo ikoga da tu nanjuši nešto sumnjivo? Ni slučajno!"

"Prva stvar koju je Židov Eisner (86) učinio poslije revolucije, bila je da vojska čuva banke. Kapitalisti su mjesecima tajno iznosili ogromne količine novca iz zemlje, a on ni prstom nije

mrдно da ih spriječi. Smatrao je da je važnije da otputuje na socijalistički kongres u Švicarsku, i tamo svali cjelokupnu krivicu za rat na Njemačku. Učini pokoru, rekao je, i Francuzi će te priviti na grudi. Baš tako! Iskustvo je to slavno potvrdilo!"

"Isti onaj Eisner", klimnuo je glavom, "koji je na početku rata poslao pravu bujicu brzog ostalim socijaldemokratskim vođama, zaklinjući ih da ostanu vjerni Caru. Sramni udarac nožem u leđa mora biti izbjegnuto po svaku cijenu, rekao je. Tako je išlo sve do Brest-Litovskog mira. (87) Do tada su svi njemački Židovi bili nadahnuti monarhisti. A onda su okrenuli kabanicu naopako. Moor je obavio svoju zadaću i skršio Carsku Rusiju; sada treba skršiti samog sebe. Tu se nema što za dodati. Židov je, svakom oku vidljivo, otpočeo svoju licitaciju i u Njemačkoj."

"O, radnici! Da dopustite da tako budete prevareni! Stvari su drugačije od vaših naivnih snova. Komunistička stranka u Njemačkoj još uvijek ima manje od četvrt milijuna članova; pa ipak posjeduje preko pedeset novina. Koliko to košta, jednostavno se ne može izračunati. Milijune. Tko plaća sve te ogromne sume? Mi, nacionalsocijalisti, imamo pune ruke posla kako bismo održali izlaženje jednih jedinih novina, *Beobachter*. (88) Kada bi postigli nekakav dogovor sa Židovima, za tren oka imali bi veliki broj stranačkih novina. Ima li drugova koji u to sumnjaju? Volio bih sresti bar jednoga. I gledaj sad, ovo je nevjerojatna stvar: oni znaju da su Židovi tajno u pozadini stvari, ali rade kao da uopće nije tako. Je li to časno? Može li to dovesti do sretnog ishoda? Juriti ka uništenju, ništa ne sumnjajući, jedna je stvar, ali činiti to svjesno, pa još za suradnika odabrati najprljavijeg neprijatelja, sasvim je druga."

"Volio bih znati", primijetio sam, "što bi drugovi rekli kada bi im netko, crno na bijelo, dokazao da su Junkeri, ili krupni industrijalci, od samog početka imali neku tajnu, moralnu filozofiju najgnjusnije vrste. Njihov gnjev bi bio nezamisliv. "Aha!" Svaki bi zaurlao. "Nije ni čudo što su nas ti vragovi toliko mučili kada imaju takve principe. Kako itko može biti toliko pokvaren i zao? Treba istrijebiti tu cjelu gomilu!" I tako bi nastavljali, kao opsjednuti, i bili bi u pravu. Ali kada im, s druge strane, netko ukaže da Židovi imaju, u svojim službenim vjerskim knjigama, najstrašnije tvrdnje o pljačkanju i ubijanju svih ne-Židova, njima to apsolutno ništa ne znači. Oni se prepiru, a kada shvate da je beznadno, onda kažu da većina Židova već dugo nije toliko religiozna, i da se više ne opterećuju takvim stvarima. Nikada im ne padne na pamet da je karakter Židova izvor njihove zlikovačke literature."

"Međutim ovo", rekao je, "stoji iznad svega: kad kažem iznad svega, zaista tako i mislim - u svim društvenim nepravdama, od bilo kakvog značaja, danas u svijetu, mogu se pronaći tragovi koji vode ka podzemnom utjecaju Židova. Radnici, dakle, traže da uz pomoć Židova eliminiraju sva ona zla koja su upravo sami Židovi namjerno i potpuno svjesno i stvorili. Čovjek može samo zamisliti kakvu će vrstu pomoći dobiti."

"Gledaj skromnog Josipa", pridružio sam se, "njegov utjecaj na faraona izazvao je strašnu nesreću za Egipćane. A oni su kasnije mislili da će je se riješiti uz pomoć Mojsija. Moram priznati da ovoj epizodi ne manjka doza crnog humora."

VIII

"Zaista je istina", rekao je, "ono što si jednom napisao: Židov se može razumjeti samo kada se zna što mu je krajnji cilj. A taj cilj je, osim vladavine svijetom i njegovo uništenje. On sebe uvjerava kako mora poraziti ostatak čovječanstva da bi priredio raj na zemlji. Natjerao je sebe u vjerovanje da je jedino on u stanju izvršiti ovaj veliki zadatak, a imajući u vidu njegove ideje o raju, to je sigurno tako. Ali ipak se vidi, makar samo po sredstvima koje koristi, da tajno cilja na nešto drugo. Dok se pretvara kako uzdiže čovječanstvo, on ljude dovodi do očajanja, ludila i uništenja. Ukoliko mu se ne zapovijedi da stane, zatrt će sve ljude. Njegova priroda nagoni ga tom cilju, iako mutno razaznaje da će na taj način morati uništiti i sebe. Za njega nema drugog puta; on tako mora raditi. Čini mi se da glavni razlog njegove mržnje leži u činjenici da shvaća bezuvjetnu ovisnost vlastitog postojanja od postojanja svoje žrtve. On je obvezan pokušavati svom svojom snagom uništiti nas, ali u isto vrijeme sumnja da će to morati neizbježno dovesti i do njegove propasti. U tome je stvar. Ili, ako hoćeš: tragedija Lucifera."

Ovdje se zabilješke Dietricha Eckarta prekidaju.

FUSNOTE

- (1) Strabon (grčki geograf i povjesničar, živio od 63. prije Krista do 24. god. Naše ere) "*Geographica*".
- (2) Marcus Tullius Cicero, *Oratio pro L. Flacco*. Godine 59. prije Krista, Ciceron je branio Prokonzula Flaka, koji je, na nagovor Židova, bio optužen zbog korupcije tijekom administrativnih aktivnosti u Siriji.
- (3) Evanđelje po Ivanu 19:12.
- (4) Knjiga proroka Izajie 19:2-3.
- (5) Tri prominentne figure u njemačkoj politici 1923. godine: njemački kancelar, bavarski ministar vanjskih poslova i osnivač i vođa bavarske narodne stranke (Prevoditelj).
- (6) Druga Knjiga Mojsijeva (Izlazak) 1 2:7-1 3, 29-30
- (7) James K. Hosmer, *The Jews* (New York, 1885), str. 272. (Prevoditelj)
- (8) Druga knjiga Mojsijeva (Izlazak) 12:35-36; Psalmi 105:38
- (9) Druga Knjiga Mojsijeva (Izlazak) 1 29:38. U prijevodu sa hebrejskog, na engleskom jeziku, u «King James» verziji Biblije stoji as "mixed multitude" dok se u njemačkoj bibliji pojavljuje izraz "*Pöbelvolk*," što znači "ološ." (Prevoditelj)
- (10) U drugom tomu, u 16. glavi (na strani 384. londonskog izdanja iz 1783.) svoje knjige *History of the Decline and Fall of the Roman Empire*, Edward Gibbon piše:
"Od vladavine Nerona pa sve do vladavine Antonija Pija, Židovi su ispoljavali žestoku nesklonost prema vladavini Rima, koja se često iskazivala kroz najstrašnije pokolje i bune. Čovječanstvo je šokirano nabranjem jezivih okrutnosti koje su počinili po gradovima Egipta, Cipra i Cirene, gdje su živjeli u lažnom prijateljstvu sa naivnim domorodcima...U Cireni su masakrirali 220.000 Grka; na Cipru 240.000; u Egiptu ogroman broj ljudi. Mnoge od ovih nesretnih žrtava bile su prepiljene na pola, po uzoru koji je ranije postavio kralj David. Pobjednički Židovi kidali su meso, lizali krv i opasivali se utrobom žrtava kao nekakvim pojasevima (Prevoditelj).
- (11) Heinrich Graetz, *Geschichte der Juden von den Ältesten Zeiten* (Breslau, 1853).
- (12) 2. kolovoz. Sedan je bio poprište velike pruske pobjede u Francusko-Pruskom ratu, na ovaj dan 1870 (Prevoditelj)
- (13) Prva Knjiga Mojsijeva (Postanak) 41:43
- (14) Prva Knjiga Mojsijeva (Postanak) 46:7.
- (15) Prva Knjiga Mojsijeva (Postanak) 45:18,20.
- (16) Druga Knjiga Mojsijeva (Izlazak) 1:6-10..
- (17) Njemački car Willhelm II, koji je abdicirao 1918., poslije marksističko-židovske revolucije u Njemačkoj koja je dovela do slabljenja ratnih napora i do poraza Njemačke u I svjetskom ratu. (Prevoditelj)
- (18) Jošua 6:25.
- (19) Friedrich Delitzsch, *Die Grosse Täuschung: Kritische Betrachtungen zu den alttestamentlichen Berichten über Israels Eindringen in Kanaan, Die Gottesoffenbarung vom Sinai, und die Wirksamkeit der Propheten* (Stuttgart, 1920).
- (20) Knjiga proroka Izaije 34:2,9,12
- (21) Druga Knjiga Mojsijeva (Izlazak) 34:12, Peta Knjiga Mojsijeva 7:16.
- (22) Otto Hauser, *Geschichte des Judentums* (Weimar, 1921), str. 251.
- (23) Hauser pravi razliku između "svijetlih" odnosno "plavih" ljudi, ili kako on kaže, ljudi plemenite rase, i "tamnih" odnosno "crnih" ljudi inferiorne rase. Kad god bi u knjizi spomenuo nekog Židova plave kose, hvalio bi ga do neba. Što se mene tiče, sreo sam neke od najvećih razbojnika među plavim Židovima.
- (24) Werner Sombart, *Die Juden und das Wirtschaftsleben* (Leipzig, 1911), str. 356.

- (25) Protiv Napoleona Bonaparte, 1813-1815. (Prevoditelj)
- (26) Hauser, *nav. djelo.*, str. 376.
- (27) Arthur Schopenhauer, *Parerga und Paralipomena* II § 174.
- (28) Ludwig Börne (alias Löb Baruch), *Briefe aus Paris* (Hamburg, 1832), I.
- (29) Heinrich (alias Chaim) Heine, *Deutschland, ein Wintermärchen* (1844).
- (30) *Zentralverein deutscher Staatsbürger jüdischen Glaubens.* (Prevoditelj)
- (31) Artur Brünn, *Im Deutschen Reich* (časopis *Zentralvereina*) 1913, Br. 8.
- (32) Walther Rathenau, *Berliner Kulturzentren*, 1913. Rathenau je bio židovski ratni profiter u I.svjetskom ratu, a kasnije ministar u Weimarskoj vladi. Ubijen je od strane njemačkih patriota 1922. (Prevoditelj)
- (33) Od Židova kontrolirana socijalistička vlast u Parizu, trajala je samo od 18. ožujka do 27. svibnja 1871. ali je bila odgovorna za tisuće najstrašnijih ubojstava tijekom ovog kratkog perioda (Prevoditelj)
- (34) M.J. Wodeslowsky, *Jewish World*, January 1, 1909.
- (35) Joseph Cohen, *Jewish World*, November 4, 1913.
- (36) *Jewish Chronicle*, December 10, 1911.
- (37) Sombart, *nav. djelo.*, str. 32-33.
- (38) *Ibid.*, p. 39
- (39) Pet godina nakon što je *Der Bolschewismus* napisan – 2. juna 1928 – pojavio se članak u časopisu *Liberty*, koji je napisao bivši šef tajne službe SAD, William J. Flynn, i u kojemu se detaljno opisuju skrivene intrige Wilsona, Barucha, itd. iz 1915 godine i bile su uprene na uvlačenje SAD-a u svjetski rat. Međutim ova izdajnička djela po značaju blijede kada se usporede sa aktivnostima cionističkih iz 1916. godine, koje su rezultirale pregovorima između britanske vlade i svjetskog židovstva što je 1917.g dovelo do Balfourove deklaracije. U brošuri objavljenoj ožujka 1936. u Londonu od strane New Zion Press pod naslovom *Great Britain, The Jews, and Palestine*, Samuel Landman, poznati cionista, tvrdi da su ovi pregovori doveli do "quid pro quo ugovora" " po kome su se Židovi složili da upotrijebe svoj utjecaj kako bi Ameriku uveli u rat na strani Britanije a za uzvrat su dobili britanske garancije da će Palestina biti predana Židovima. On kaže da je, kada su razgovori bili okončani, "promjene u službenom i javnom mnijenju, koja se ogledala u američkom tisku, a koja je imala za cilj pridruživanje saveznicima bila zadovoljavajuća koliko i brza." Eckart, naravno, nije znao za cijelu priču o ovim pregovorima 1923. godine. (Prevoditelj)
- (40) Litman Rosenthal, *American Jewish News*, rujan 19, 1919. Rosenthal, pišući svoja sjećanja na konferenciju iz 1903. otvoreno iznosi žudno židovsko predviđanje svjetskog rata, punih jedanaest godina prije nego što je počeo. U govoru Nordau nastavlja "... dozvolite mi da vam uputim sljedeće riječi kojima vam pokazujem prečke ljestvi koje vode u vis, sve više i više: Herzl, Cionistički kongres, Engleski prijedlog o Ugandi, *budući svjetski rat*, Mirovna konferencija na kojoj će uz pomoć Engleske biti uspostavljena slobodna, židovska Palestina." (Prevoditelj)
- (41) Hauser, *nav. djelo.*, str. 484, 491.
- (42) Martin Luther, *Von den Juden und ihren Lügen* (O Židovima i njihovim lažima).. Luterove riječi još bolje zvuče na njemačkom: "*Du bist nicht ein Deutscher, sondern ein Täuscher; nicht ein Welcher, sondern ein Fälscher.*" (Prevoditelj)
- (43) Evandjelje po Ivanu 8:44.
- (44) Sombart, *nav. djelo.*, p. 371.
- (45) Evandjelje po Mateju 23:15.
- (46) Evandjelje po Mateju 4:15-16.
- (47) Evandjelje po Ivanu 1:46; 7:52.
- (48) Evandjelje po Ivanu 7:48.
- (49) Evandjelje po Mateju 28:10.
- (50) Immanuel Kant, *Anthropologie in pragmatischer Hinsicht* (Königsberg, 1798).

- (51) Johann Wolfgang von Goethe, *Wilhelm Meisters Wanderjahre*.
- (52) Goethe, *Das Jahrmarktfest zu Plundersweiler*.
- (53) *Ibid.*
- (54) Goethe, *Tag- und Jahresfeste*.
- (55) Benjamin Disraeli, *Conningsby* (London, 1844).
- (56) Otto Weininger, *Geschlecht und Charakter* (Vienna and Leipzig, 1903).
- (57) Evanđelje po Mateju 10:5-6.
- (58) I.e., *Berlin Advertiser*, a Berlinske novine. (Prevoditelj)
- (59) Moritz Goldstein, *Kunstwart*, ožujak, 1912.
- (60) Podsjećamo što se dogodilo sa Wagnerom posljednjih godina. Da je Eckart mogao predvidjeti kako će se Wagnerove besmrtno opere jednog dana izopačivati u Bayreuthu, bio bi mnogo više pogođen nego zbog židovskih "interpretacija" Geteovog djela (Prevoditelj)
- (61) Anaklet II (1130-1138), Inocent II (1130-1143), Kalikst III (1168-1178), Klement VIII (1424-1428), Aleksandar VI (1492-1503), pa čak i Pio XI (1922-1939). A i Grgur VI (1045-1046)) i drugi najvjerojatnije su bili Židovi ili polu-Židovi. Anaklet II, Kalikstus III, i Klement VIII se obično svrstavaju u anti-pape. (Prevoditelj)
- (62) Giordano Bruno, *Spacio della Bestis Trionfante* (1584).
- (63) U predavanju iz 1894. pod naslovom, *Obrana židovskog pitanja*.
- (64) U oproštajnoj propovjedi, ožujak 1894.
- (65) Nahum Goldmann, dobro poznati Ruski Židov - cionista koji je imao i nevjerojatnu smjelost izjaviti kako Židovi "više ne priznaju pravo bilo koje države da pitanje postupanja prema Židovima smatraju svojim unutarnjim pitanjem".
- (66) Schopenhauer, *nav. djelo*.
- (67) Heinrich Heine, u svojoj pjesmi "Rasprava."
- (68) Knjiga proroka Izaije 61:6; Psalmi 2:8..
- (69) Baruch Spinoza, najveći židovski filozof (1632-1677).
- (70) Martin Luther umro je 1546. Dva njegova osnovna antisemitska spisa, *Von den Juden und ihren Lügen* and *Vom Schem Hamphoras*, pojavila su se 1543. Filosemitsku napisao je 1523. Današnji čitatelj može pogledati knjigu Walther Linden, *Luthers Kampfschriften gegen das Judentum* (Berlin, 1936),) koja sadržava kompletne tekstove oba djela, ili E.V. von Rudolf, *Dr. Martin Luther Wider die Juden* (Munich, 1940), u kojoj su dijelovi i jedne i druge knjige. (Prevoditelj)
- (71) Matthias Erzberger (1875-1922) bio je pripadnik lijevog krila Katoličke stranke centra. Suradivao je sa Židovima i socijaldemokratima tijekom I.svjetskog rata, zalagao se za Versajski ugovor i postao je njemački vicekancelar 1919. Zbog izdajničkih djelatnosti pogubljen je od strane njemačkih patriota 1921. (Prevoditelj)
- (72) Doris Wittner, *Ostjudische Antlitz*, Br. 252 (1920).
- (73) *Kab* je drevna hebrejska jedinica mjere za tekućinu, otprilike dvije četvrtine (Prevoditelj)
- (74) *Talmud, Baba Mecia*, 84a. Zanimljivo je da novija izdanja *Talmuda* zamjenjuju riječ "penis" (*männliches Glied* na njemačkom) riječju *Struk* (*Körperumfang* na njemačkom). Berlinsko izdanje iz 1933. u prijevodu Lazarus Goldschmidta, na primjer, u fusnoti za ovaj odjeljak, tvrdi da je u ranijim izdanjima stajalo "manliches Glied" zbog "greške" u prijevodu. Međutim, dovoljno je pročitati materijal susjednih odjeljaka, pa iz njihovog gnusnog karaktera vidjeti do nije bilo "greške". (Prevoditelj)
- (75) *Talmud, Jabmuth*, 606. Evo što doslovno piše o Goldschmidtovom berlinskom izdanju iz 1931 u odjeljku *Jabmuth: Es wird gelehrt: R. Simon b. Johaj sagte: Eine Proselytin unter drei Jahren und einem Tage ist für Priester tauglich, denn es heisst: und alle Kinder unter den Weibern, die die Beiwohnung eines Mannes nicht erkannt haben, lass für euch leben...* (Prevoditelj)

- (76) *Talmud, Hulin*, 91b. Čovjek zaista mora zaviriti u *Talmud* da bi povjerovao u stvarno zapanjujuće stvari koje se tamo nalaze. Pisali smo o Goldschmidtovom prijevodu na njemački, izdanje *Jüdischer Verlag* (Berlin, 1930-1936), ali *Talmud* se može naći i na engleskom jeziku (sa izuzećem najperverznijih dijelova) izdanje Soncino Press (London, 1935). (Prevoditelj)
- (77) *Sirach* 36:2-12.
- (78) *Schulchan Aruch, Orach Gajim*, 480.
- (79) Moses Mendelssohn (1729-1786) bio je mali, grbavi Židov nalik na trola, prvobitno učitelj *Talmuda*, koji je kasnije pokazao mnogo veće interesiranje za brzo bogaćenje nego za nastranu "mudrost" *Talmuda*. Počevši kao učitelj u kući bogatog židovskog trgovca svilom u Berlinu, uskoro mu je postao poslovni partner i zgrnuo ogromno bogatstvo. Bio je međutim, slavljn od strane Židova, kao i od kruga ne-židovskih obožavatelja, kao izuzetno pobožan i mudar filozof. (Prevoditelj)
- (80) Arthur Rupp, *Die Juden der Gegenwart* (Berlin, 1904), str. 203 .
- (81) Luther, *Von den Juden und ihren Lügen*.
- (82) *Ibid.*
- (83) Feodor Dostoevski, *An Author's Diary*, (1876-1880)
- (84) Dostojevski je proveo pet godina u sibirskom zatvoru u Omsku (1849-1854). (Prevoditelj)
- (85) Friedrich Ebert (1871-1925) bio je marksistički lider socijaldemokrata. Surađivao je sa ostalim izdajnicima oko pripreme njemačkog sloma 1918. i postao pod novim režimom 1919.g *Reichspräsident (Predsjednik)*. (Prevoditelj)
- (86) Kurt Eisner (1867-1919) bio je židovski politički novinar i marksistički vođa u Bavarskoj. Glavni organizator revolucije iz 1918. (*Dolchstoß*), postao je prvi predsjednik bavarske republike. Pogubio ga je njemački patriot 1919. (Prevoditelj)
- (87) Mir od 3. ožujka 1918. kojim su okončana neprijateljstva između Njemačke i Rusije bio je potpisan u Brest Litovsku. (Prevoditelj)
- (88) *The Völkischer Beobachter* (Narodni dobošar) bio je službena novina - glasilo NSDAP-a od prosinca 1920. (Prevoditelj)



[CREATIVITY HRVATSKA](#)